

TimeOut

BARCELONA

#583

6 - 12
DE FEBRER
2020

2,90€

TE'L PODEM
REGALAR GRÀCIES
ALS NOSTRES
ANUNCIANTS

Són cèlebres
per les seves
novel·les,
cançons, obres
de teatre... Ara
veureu la seva
cara menys
coneguda!

Actor... i restaurador

Coneixeu el Pau Roca
de dalt dels escenaris.
I ara també ho peta
amb el Lluritu, la seva
marisqueria de Gràcia

L'altra vida dels artistes

TENDIEZ

TAPAS BAR & RESTAURANT

Tapas - Arroces
Coctelería - DJ's - Terraza

Restaurante TENDIEZ
Hotel Pullman Barcelona Skipper
Av. Litoral, 10. 08005 Barcelona

Sumari

Del 6 al 12 de febrer del 2020

Framed Gang **Tendències**, pàg. 44

Festes de Santa Eulàlia **Coses per fer**, pàg. 20

Oriol Broggi **Teatre**, pàg. 30

Roberta R. **LGBTI+**, pàg. 36

Reportatges

14. L'art i la vida

L'Andreu Gomila –que és periodista, i també poeta i novel·lista– ens descobreix la faceta professional menys coneguda de sis artistes i creadors de Barcelona.

18. Sap fer-ho tot

L'Andreu no ha parat aquesta setmana. També ha entrevistat la Clara Segura ara que s'estrena com a directora amb la comèdia *Cobertura*.

Seccions

- 04. Ara i aquí
- 20. Coses per fer
- 26. Cinema
- 30. Teatre i dansa
- 33. Música i nit
- 36. LGBTI+
- 38. Art
- 40. Menjar i beure
- 44. Tendències
- 46. Viatges

CONVERSA AMB NOSALTRES

 facebook.com/timeoutbcn

 [@timeoutbcn](https://twitter.com/timeoutbcn)

 [@timeoutbcn](https://www.instagram.com/timeoutbcn)

MIRA AIXÒ!

Per **María José Gómez**

D'aquí a l'eternitat Com a revista cultural ens ocupem bàsicament de l'aquí i l'ara, però també mirem més enllà, no us penseu. En aquest número hi ha un ambre que manté unides dues ànimes durant milers d'anys (pàg. 4), un personatge que té les hores comptades (pàg. 30), un restaurant que hem de tastar abans de dinar-la (pàg. 40) i un bar que ens recorda que l'infern pot ser un bon lloc on passar l'eternitat (pàg. 42).

Ara i aquí

Per Andreu Gomila, Erica Àspas i Ricard Martín
timeout.cat/barcelona

Pepe Carvalho

Un relat de Marta Orriols

JO FARÉ VEURE, sense gaires pretensions, que escric sobre el Pepe Carvalho de l'enyorat Vázquez Montalbán; tu, sens dubte, sabràs que en realitat escric sobre nosaltres. Jo faré veure que parlo de com n'era de petita quan llegia la sèrie del detectiu Carvalho els vespres de juliol al pati de la meua àvia, amb la calor donant alguna treva i les plantes perlades d'aigua. Segur que recordaràs que tu i jo, ja de grans, buscàvem les coincidències de quan encara no ens coneixíem i la vida ja ens ajuntava. Carvalho n'era una de tantes. Jo faré veure que escric sobre un periodista, un poeta, un novel·lista que sempre em posava de bon humor; tu hi reconeixeràs la foto dels vespres al voltant dels fogons: pollastre amb carxofes, dues copes de vi, tu i jo, la conversa. Havies tret la recepta del llibre que et vaig regalar, *Las recetas de Carvalho*. No em deixaves ni tan sols ser auxiliar de cuina, com a molt em permeties pelar la ceba i sempre m'acabaves prenent el ganivet de les mans; paties, i crec que de debò, per si em tallava.

El teu davantal blanc de Winnepesaukee, de l'estiu que t'hi vas passar rentant plats a la vora d'un llac des d'on m'escribies cartes, ha quedat plegat i planxat al calaix per sempre. Has de saber, si no ho saps encara, que el meu fracàs culinari continua en peu. Notes com la cuina espera? Notes que s'ha convertit en un mer lloc de pas? On abans hi havia dues copes de vi com a teló de fons, ara només n'hi ha una o no n'hi ha cap. Que no hi ha teló de fons, ja ho deus veure també, i que de ser-hi, s'aixecaria per mostrar el no-res, un desert d'amor, un buit de sons, un univers perdut. Un temps que ja no hi és i que no tornarà.

Faré veure que escric sobre com m'impressionava el personatge de la prostituta Charo, perquè als meus ulls de nena, l'ofici més vell del món era d'una seducció prohibitiva inquietant. Tu reconeixeràs en el somriure sorneguer que se't dibuixava sempre, el

L'ofici més vell del món era d'una seducció prohibitiva

teu caràcter entremaliat, les ganes d'embolic i de festa i l'admiració per les Charos del món. Vam brindar per totes les Charos del món una vegada, ho recordes? No era estiu però no podíem sentir aquest fred d'ara. Que s'ha glaçat una era sencera del que vam ser nosaltres també ho deus saber. Potser d'aquí a milers d'anys trobaran les nostres ànimes juntes, com

dues formigues atrapades dins d'un ambre finalment desglaçat, una petita troballa arqueològica. No hi haurà al nostre voltant ni plats ni gerros de ceràmica, no hi haurà arracades d'or ni marfil afilat, però sí un eco llunyà fet d'un tros de vers que ens va descobrir Carvalho i que tant ens va fer vibrar: *più nessuno mi porterà nel Sud*.

→ La setmana que ve... 'Aiguat' per Víctor Recort.

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

Alliberar-te

Del 12 al 14 de febrer, el MACBA acull una nova edició d'**Autogestió Porca**, trobada de col·lectius queer autogestionats, amb quatre tallers que parlen de cos, alimentació, sexualitat, tecnologia i performativitat.

Inspirar-te

PJ Harvey va acompanyar el cineasta Seamus Murphy a Kosovo, l'Afganistan i Washington, i els viatges li van inspirar un disc. El procés es veu al documental *A dog called money*, que teniu divendres 7 al CC Matas i Ramis.

Somiar

Dijous 6 de febrer se celebra a tot el món la **Harry Potter Book Night**, una festa per incentivar la lectura de la saga. A Barcelona tindrà lloc a l'antic Palau Maldà de divendres 7 a diumenge 9 amb diversos torns de lectura.

Cervesa
Roja Fresca

Creada per
**Ferran i
Albert Adrià**
i els Mestres
Cervesers de Damm

Brewed for the
**Best Latin
Food**

Damm
1876

Cool
Beer

Malquerida en recomana el consum responsable. 5°

MALQUERIDA
Roja Fresca

QUEDA'T AMB ELLS

Van néixer després dels Jocs Olímpics i ja es fan sentir.
Recorda els seus noms

Júlia Saura i Óscar Muñoz

Ballarins, 21 i 20 anys
@_onbroadway_

Tots dos sou campions de ball.

Júlia Saura: Hem competit en diferents campionats durant tres anys, com a duet i a part com a solistes. I tenim medalles d'or i plata com a parella i diferents com a solistes.

Óscar Muñoz: I aquest 2019 vam quedar Campions del Món en els nostres solos a la Dance World Cup. A més, d'entre 22.000 peces que es van presentar, en convidaven 46 per a la gala de clausura i ens van seleccionar a tots dos!

Quin tipus de ball feu?

J.S.: Totes les disciplines, perquè és la nostra formació, però on més còmodes ens sentim és al jazz.

Ò.M.: Sí, perquè també estudiem teatre musical a la Coco Comín, i al final és el que volem fer.

De fet, teniu un projecte en comú.

J.S.: *On Broadway*, un musical amb direcció i coreografia de l'Óscar. Estrenem el 15 de febrer al Teatre del Sol de Sabadell.

Un creador de musicals:
Bob Fosse
Un musical:
'Fama', que és on ens vam conèixer!

Hi actueu tots dos?

Ò.M.: Jo hi soc com a ballari. La idea és potenciar molt la dansa i a l'escena hi ha sempre dues actrius, un actor i onze ballarins.

J.S.: I jo hi feia de protagonista, però he entrat de ballarina a *West Side Story* i per ara no hi seré. Però soc creadora, sempre hi estaré implicada i espero tornar-hi!

■ Begoña García Carteron

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no) que hem sentit aquesta setmana als carrers de Barcelona

Un pare pregunta a dos nens què volen ser de grans:

–Jo, pilot d'F1!

–Jo vull ser dolent, com el Trump!

Dues noies al bar d'un museu:

–Tens alguna cosa per al mal de coll?

Em fa un mal...

–Jo tinc pastilles de xuclar.

–Gràcies! Quan me l'acabi anem a fumar?

Les mateixes dues noies:

–Hi ha un canvi de direcció a la Fundació Tàpies.

–Ostres! On la posaran?

Davant el cementiri del Poblenou, en un bar fent el vermut:

–Jo, de càmping? Ni de conya! Que si hi anem, la dona no fa vacances.

Vas néixer després del 92? Has sentit alguna cosa curiosa al carrer? Escriu-nos a redaccio@timeout.cat

FESTIVAL ÍNTIMS

**ANTONIO
CARMONA**

29 FEBRER

**MARTA
SOTO**

21 MARÇ

EDURNE

25 ABRIL

**EFFECTO
MARIPOSA**

30 MAIG

ELE

27 JUNY

**ISMA
ROMERO**

26 SETEMBRE

**SOFIA
ELLAR**

24 OCTUBRE

🕒 23.00h

CASINO BARCELONA

VENDA D'ENTRADES: www.casinobarcelona.com

Per a entrar al casino és imprescindible presentar original del DNI pels ciutadans espanyols; targeta de residència per a ciutadans estrangers residents a Espanya; IDE o passaport del país per a ciutadans pertanyents a la Unió Europea; passaport per a ciutadans no pertanyents a la Unió Europea. Només majors de 18 anys.

SÈRIES

The new Pope

AL VATICÀ TAMBÉ hi ha *La gran bellesa*. Torna el Papa de Paolo Sorrentino. El sacrilegi segueix amb una segona temporada més exagerada que la primera, amb més neó i balls. Com trobàvem a faltar veure el Vaticà transvestit, mantenint la rigidesa mil·lenària, però amb uns personatges que són de tot menys sants, entre els quals es troba Marilyn Manson. Una explosió de cultura pop que us deixarà amb uns ulls com unes taronges.

■ *Serielizados*

→ Disponible a HBO Espanya.

Ben fet

La banda sonora és un escàndol. Us passareu els capítols amb el Shazam obert buscant els hits que hi sonen. Els moments musicals que acompanyen els crèdits finals de cada capítol són un recurs que encara no havíem vist.

No cola

La grandesa és tot el que no cola. Les trames inconnexes, el sense sentit, cada personatge gratuït. No cola res i cola tot. Una bona fumada *made in Sorrentino* amb un aire al cinema de Lanthimos i Lynch. Una puta obra d'art.

DICCIONARI URBÀ

ARGOT PER A BARCELONINS XERRAIRES

Per Josep Pedrals

Prem-atur

Condicció d'aquell jovent que cerca la seva primera feina desesperadament i només troba la pressió (prem) d'una desocupació crònica (atur) que els afecta, fins i tot, abans de l'entrada efectiva al món laboral (prematur).

3 RAONS PER LLEGIR...

LA MÀ ESQUERRA DE LA FOSCOR

Ursula K. Le Guin

→ Raig Verd. Trad. de Blanca Busquets. 354 pàgines. 24,95 €.

1.

És un clàssic

Obvietat: allò interessant dels clàssics és que amb l'evolució social s'enriqueixen amb capes de significats i matisos. Teniu a les mans tot un clàssic de la *sci-fi*!

2.

Ciència-ficció queer

La premissa d'aquest llibre (del 1969): i si els humans no tinguessin gènere, sinó que fossin mascles o femelles segons un cicle de zel mensual? Això ocorre al planeta Hivern, on el diplomàtic Genli Ai arriba per decidir quina de les seves dues civilitzacions enfrontades és més adequada per unir-se a la Federació Intergalàctica de mons humans.

3.

L'amor, la política i la raó

Una gran novel·la de ciència-ficció mai és només això: amb brutal muscle literari –la descripció de la fred com a personatge és equiparable a Jack London–, Le Guin basteix una poderosa faula sobre l'exili, la isolació i la traïdoria (oportuna edició!). La història d'amor no binari és gèlida com Hivern, i apel·la a la raó: "Vaig ser feliç? No, la felicitat té a veure amb la raó i només la raó la guanya". ■ Ricard Martín

Troba més lectures apassionants a timeout.cat/llibres

Erica Aspas
Coscs per fer i Canalla

FIGHT!

Anna Mateu Mur
Disseny

Les bodes temàtiques

(i la setmana que ve... Fer-se un 'memoji')

Una festa boja

Només us diré un nom: David Tuter. Aquest bon home és el guru del *wedding planning* nord-americà i tenia un programa de tele a Divinity o a un canal d'aquests. La premissa sempre era la mateixa: una parella volia fer una boda temàtica –Disney, París, rock, Hollywood, cinema...– però tenia idees molt dolentes i un gust pessim a l'hora d'escollir la decoració i els vestits de les dames d'honor (sí, tot era molt americà). Llavors enviava un SOS en forma de vídeo i arribava en David, s'ho carregava tot amb molta mà esquerra i organitzava una boda temàtica on tot era elegant –i una mica xaró, no ens enganyem– però demostrava que una boda temàtica pot ser maca si té les dosis justes del tema en qüestió. He anat a molts casaments i cap girava al voltant d'una idea en concret –potser per això no m'horroritza l'assumpte– però friso per anar a un casori que sigui una barreja entre festa de disfresses, ball d'adolescents i sarau *burlesque* com els de l'Apolo. Per què no?

Un somni irreal

Si ja soc poc amiga d'anar a casaments, encara ho soc menys quan es tracta d'una festa temàtica. Sé de què parlo. La meua millor amiga, amb qui des de petites proclamàvem que mai ens casaríem, em va anunciar tota il·lusionada que celebraria una boda medieval. Persi no n'hi hagués prou, em va nomenar la seva dama d'honor: havia de vestir-me de servil donzella de l'edat mitjana. Tots (fins i tot el jutge de pau) anàvem disfressats amb vestimentes de l'època. El meu càrrec privilegiat m'honorava rebent al meu braç un ocellot immens que portava les aliances (la falconeria era el meu regal als nuvis... què no fariem per una millor amiga?). Unes torxes il·luminaven la sala de pedra on celebràvem el convit, i vam ballar danses antigues interpretades per uns joglars. Puc dir que les borratxeres van ser equiparables a les de qualsevol boda estàndard, i, com a qualsevol boda, els mòbils, omnipresents, van capturar i compartir les millors imatges. Era la prova que seguïem al segle XXI.

ORIOL MALET

GRRRRR!

Grans coses que envegem d'altres llocs

Cinema llit a la platja com a Melbourne

El febrer no és un bon mes per anar a la platja, a menys que viatgeu a l'hemisferi sud. Si escolliu la segona ciutat més gran d'Austràlia, segur que us ve de gust visitar una de les seves propostes estivals més originals: un cinema a la platja. Res de nou, aquí també en fem, però i si us diem que podeu mirar una pel·lícula còmodament instal·lats en uns llits inflables talla *queen size*? Fa patxoca, oi? L'oferta inclou un servei de restauració i una cartellera amb diverses tipologies de films. Qui s'anima a portar la idea a Barcelona?

■ Manuel Pérez

SUPPLIED

Més coses que voldríem tenir a BCN a [timeout.cat/grrrr](https://www.timeout.cat/grrrr)

BCNQUIZ!

Sales de cine de Barcelona

Per Ricard Martín

Per més plataformes que contracteu, res supera la màgia de la pantalla gran. Què en sabeu de les nostres sales de cinema?

1. Qui es va irritar més amb l'arribada del cinema a principis del segle XX?

- 01.** Els propietaris de pensions per hores del barri xino. La gent clapava tardes senceres a les sales.
- 02.** El sector del teatre, que veia el cinema com una amenaça mortal.
- 03.** Els bars: creien que la gent després del cine no aniria a prendre res.

2. Sales desaparegudes

CASPA

→ D'això no n'hi havia, només versió original.

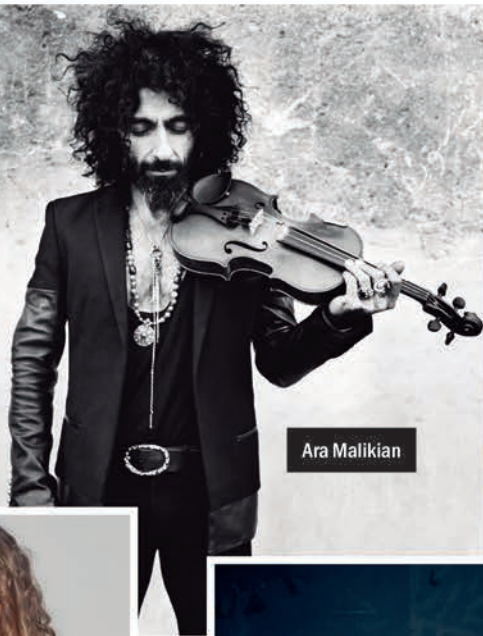
KADIRAN

→ Títol d'Orson Wells, un de Manel hi trobà xicota.

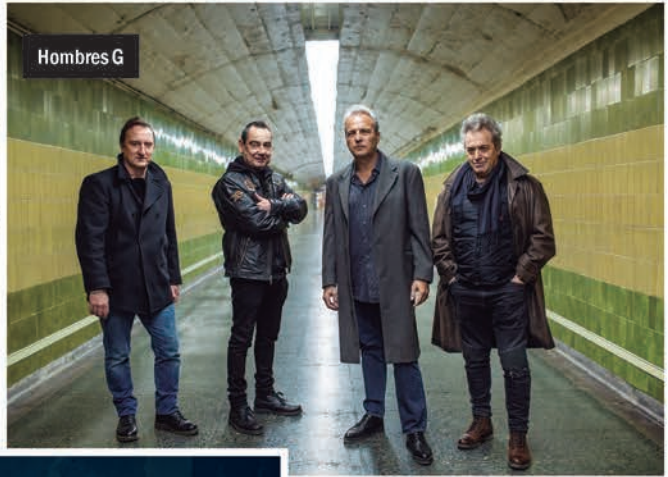
GREUL

→ Quin greu, l'adeu d'on hi hagué el Phenomena.

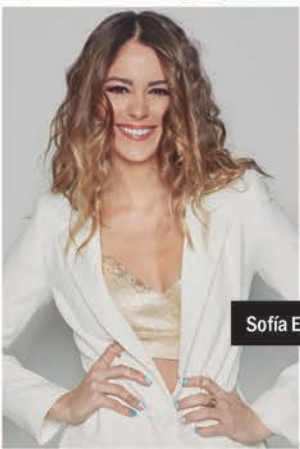

Ara Malikian

Hombres G

Sofía Ellar

Lighthouse Family

Aitana

El Polo més musical

Després de l'èxit de la primera edició, el CaixaBank Polo Music Festival es prepara per tornar-ho a petar amb el millor talent nacional i internacional. Us en descobrim el cartell!

L'OFERTA MUSICAL DE la ciutat ja pot ser ben àmplia, que els barcelonins mai no ens cansem de ballar i cantar. És per això que l'any passat la primera cita del CaixaBank Polo Music Festival va ser tot un èxit i aquest any repeteix amb encara més força! La segona edició d'aquest festival, organitzat per Clipper's Live i GTS i patrocinat per CaixaBank, tindrà lloc del 22 de maig al 7 de juny a l'encantador Real Club de Polo de Barcelona. Per aquest escenari tranquil i agradable passaran un total de nou artistes nacionals i internacionals que ens faran vibrar amb els seus *hits* inconfusibles.

El millor d'aquí

Enguany el festival tornarà a apostar per una forta presència del millor de casa. Alejandro Sanz (6 i 7 de juny) en serà el cap de cartell i presentarà un còctel de les seves cançons més recordades i els nous temes del seu últim treball, *#ElDisco*. Qui segur que també

arrasarà serà Aitana (2 de juny), que després del seu èxitós pas per *Operación Triunfo* no ha fet més que aconseguir èxits. Un dels altres plats forts serà Juan Magán (22 de maig), que donarà el tret de sortida al festival, seguit dels directes dels mítics Hombres G (28 de maig) i el cordovès Antonio José (29 de maig). També hi sonarà el pop folk de Sofia Ellar (30 de maig), que any rere any ho peta en les plataformes digitals. Voleu viure la música electrònica al màxim? Doncs l'espectacle Maestro (5 de juny) arribarà amb el seu gran exèrcit simfònic i de DJs per fer tremolar el Real Club de Polo.

Joies internacionals

Aquest any també comptarà amb grans noms d'arreu del món com el duo britànic d'R&B Lighthouse Family (3 de juny) i el prodigiós violinista Ara Malikian (4 de juny). Apunteu-vos bé aquests noms i compreu ja les entrades del festival que encetarà les nits caloroses més festives!

DE QUÈ VA...

La segona edició del CaixaBank Polo Music Festival.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè reuneix el millor de l'escena musical d'aquí i d'allà en un escenari encantador.

→ Real Club de Polo.

Av. Dr. Marañón, 19-31.

M: Zona Universitària. Del

22 de maig al 7 de juny.

polomusicfestival.com

GRATIS BCN

Gaudeix de la ciutat per la cara

ART

David Lynch. Somnis

Exposició amb dotze litografies de Lynch inspirades en el film *Otto e mezzo* de Fellini, que es projectarà dijous a la inauguració. La mostra també inclou una dotzena de dibuixos del cineasta italià.

→ Filmoteca. M: Liceu. Fins al 31 de maig.

TEATRE

'Akellarre'

Les bruixes d'aquest aquelarre no porten barrets ni fan pocions. Son sexis, canten i fumen, i estan preparades per a una batalla de sexes plena d'humor.

→ La Farinera del Clot.

M: Glòries. Dv. 7, 21 h.

XERRADA

Peter Lord

Com a prèvia de l'Animac, la Mostra Internacional de Cinema d'Animació de Catalunya, que començarà el 27 de febrera

Lleida, a Barcelona

NO T'HO PERDIS

es presentarà la programació de la mostra i Peter Lord, oscaritzat i cofundador de l'estudi Aardman, impartirà una xerrada sobre la creació dels seus curts, que també es projectaran.

→ CCCB. M: Universitat. Dc. 12, 18 h.

CINEMA

'Chris el suís'

A principis dels 90, va esclatar la Guerra de Iugoslàvia i joves de tot Europa hi van anar a lluitar, entre ells Christian Württemberg, un periodista suís que van trobar mort a Croàcia uniformat com un mercenari. Vint anys després i a partir d'un diari que va escriure, la cineasta Anja Kofmel recrea com van ser els últims dies de vida del seu cosí i què el va portar a la guerra.

→ Biblioteca Agustí Centelles. M: Hospital Clínic. Dc. 12, 19 h.

Trobareu moltes més idees per fer sense gastar ni un cèntim a timeout.cat/barcelonagratís

TimeOut
BARCELONA

Foto de portada:
SCOTT CHASSEROT

Plaça Reial, 18, 1a planta
08002 Barcelona |
Comercial i màrqueting T. 93 295 54 00
comercial.cat@timeout.com
Redacció T. 93 310 73 43
redaccio.cat@timeout.com
Administració T. 93 667 78 90

Conseller Executiu Eduard Voltas | Directora General de Negoci Mabel Mas | Directora General Financera Judit Sans | Director d'Operacions Digitals Àlex Martínez | Directora Maria José Gómez | Director d'art Diego Piccinino | Disseny Anna Mateu Mur | Edició gràfica Maria Díaz | Cap de redacció Borja Duñó | Redacció Andreu Gomila, Josep Lambies, Ricard Martín, Anna Pacheco, Eugènia Sendra, Aleix Cabau i Sebastià Portell (agendes) | Web en català Manuel Pérez | Web en castellà Erica Aspas | Web en anglès Jan Fleischer | Notícies Marc Andreu | Col·laboradors Laia Beltran, Gerard Casau, Irene Fernández, Santi Fondevila, Mireia Font, Violeta Kovacsics, Júlia Garrissans, Ivan Giménez, Maria Gorgues, Eulàlia Iglesias, Carlos Losilla, Oriol Malet, Beatriz Martínez, Aina Mercader, Iván Moreno, Juan Carlos Olivares, Josep Pedraza, Bernat Puigdollers, Bàrbara Raubert, Martí Sales, Sergi Sánchez, Martínez, Marc Serena, Nuria Vidal | Correcció textos Txell Coll, Rafel Soler | Directora de Solucions Creatives i PR Carlota Falcó | Directora E-commerce i Comercial Aroa Cervantes | Responsable de Comunicació i Sponsor Clara Narvisón | Cap de Branding Content Begoña García Carteron | Social Manager Alba Abelló | Responsable de Programàtica i Adops Digitals Henar Pérez | CRM Specialist TOS Quim Almansa | Adjunta Direcció General de Negoci Vanessa González | Màrqueting i Comercial Esther Andrés, Mercè Llubera, Carol Martínez, Marina Quer | Coordinació de publicitat Carme Mingo Fabregat | Administració i Finances Guillem Catena, Eduard Poch, Marta Tapia | Edita Time Out Spain Media SL. Reservats tots els drets. | Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Impressió Rotocobri | Distribució Suscrippress | Dipòsit legal B-44772-2010 ISSN 1888-3850 | Time Out Digital ISSN 2462-3385 | Exempler gratuït, prohibida la venda

Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Diffusió controlada per:

ppd

Imprimim en paper reciclat i retroalimentem amb materials 100% compostables

Tota la gastronomia de Barcelona a la teva mida.

Descobreix els locals 'top' de Barcelona ordenats per barris, preus i tipus de cuina.

La Guia de Restaurants i Bars 2020 ja és aquí!

La guia gastronòmica ideal per consultar o regalar amb més de 400 locals escollits pels nostres crítics perquè només hagis de triar, reservar i gaudir.

**Compra-la per 9,95 € al teu quiosc habitual
o a timeout.cat/guiarestaurants**

Foto del restaurant Boa Bao

La pots recollir a:

ÓBBIO

TimeOut

L'art i la vida

El mite de l'artista que es lleva tard, va de festa en festa i de tant en tant crea, és això, un mite. N'hi ha molt pocs que visquin exclusivament de la seva obra... La majoria necessiten buscar-se altres fonts d'ingressos per sobreviure i continuar creant

Per **Andreu Gomila**
Foto **Scott Chasserot**

Tina Vallès Espectora/ correctora

És una de les autores més potents de la seva generació... i treballa de correctora, editora, traductora...

"A partir de *La memòria de l'arbre*, he pogut deixar de fer feines que no m'interessaven", ens diu Tina Vallès. La novel·la, premi Anagrama 2017, s'ha traduït a sis idiomes (castellà, portuguès, francès, italià, gal·lec i turc) i aquí es va vendre força bé. Tot i això, l'espectura només representa la meitat del que necessita per viure. L'altre 50% prové de diferents feines en el món editorial, des d'editora de taula a Godall Edicions (coordina tots els llibres que publiquen) a correctora o traductora.

"Durant molts anys vaig haver de traduir autoajuda del castellà al català, i era un horror, una mena de prostitució", exclama Vallès. Ho va poder deixar. Per a ella, l'articulisme (escriu a *Vilaweb* i a *l'Ara*) forma part de la seva vida professional com a espectora. "Però sense la resta de feines no podria viure", matisa. I això que, a 43 anys, ha publicat una quinzena de llibres, entre narrativa per a adults i narrativa infantil i juvenil.

Sara Fontan

Música/profe

Violinista de culte i membre d'alguns dels millors grups de l'escena barcelonina, fa classes de violí a nens

La feina de Sara Fontan no està gaire allunyada del seu art, diu, però també podríem afirmar que pujar dalt d'un escenari amb un violí, en solitari o acompanyant una banda, no té res a veure amb fer classes d'instrument a nens. Ara va sola per aquests mons de déu. Havia tocat amb Manos de Topo, The New Raemon i Árbol, entre d'altres. I últimament l'hem vista amb Los Hijos del Trueno. En paral·lel, porta tota la vida fent classes, des que va acabar la carrera. "Només en una època, quan girava molt amb els Manos de Topo i The New Raemon, no vaig fer classes, perquè no em sentia bé", explica. No va trigar a tornar-hi. "Fan que tingui els peus a terra", assegura.

Estar amb nens li dona moltes eines: no només ensenya, sinó que també aprèn. "Aprenc moltíssim amb ells, sobretot la llibertat que tenen a l'hora de crear: nosaltres, els grans, tenim patrons creatius i un nen et pot trencar el cap", exclama.

Amb el *background* de Fontan, ens imaginem que no només ensenya als nens a tocar Vivaldi. "Ho intento, però si prefereixen tocar *La bicicleta* o Billie Eilish, toquen el que els agrada", diu. "Els nens no saben qui soc; soc només la seva professora de violí: només alguns pares em coneixen i són els que diuen als nens que la seva profe mola", riu.

La pedagogia li permet seguir tocant i mantenir el seu projecte en solitari. Ara representa el 40% dels seus ingressos.

Pau Roca

Actor/restaurador

En Pau Roca s'ha criat entre fogons. És actor, director i membre de la companyia Sixto Paz. Però també té el Lluritu

La seva mare tenia un càtering i, de petit, solia sopar “de les sobres de les bodes de tothom”. La qüestió és que fa dos anys i mig que va obrir, amb dos socis més, excompanys de l'escola, el Lluritu, “una marisqueria de barra” al cor de Gràcia (Torrent de les Flors, 71). “Era un somni, tenir un restaurant, i em vaig preguntar quina mena de local voldria i vaig pensar en un restaurant que és popular a Galícia i a Espanya i que aquí no n'hi ha gaires”, ens explica. I ha tingut sort, perquè només fa dos anys i mig que va encendre els fogons del Lluritu i aviat inauguraran un altre local.

En els últims anys, a més, les coses li han anat bé en el teatre. Acaba de fer la segona temporada de *Les coses excepcionals* al Capitol (el substitueix Leticia Dolera fins a mitjans de febrer) i se'n va a Madrid a interpretar-la en castellà. I ha produït, amb Sixto Paz, *Así bailan las putas*. Quan va obrir el negoci, anava de cul, ja que tenia en marxa quatre espectacles i va néixer el seu fill. Ara ja no hi ha de ser tant. I li va de meravella tenir un lloc on anar moltes nits quan acaba la funció.

Roca assegura que no viu del Lluritu i que sense ell arribaria a final de mes. “El restaurant mai no ha estat un pla B, sinó un pla per optimitzar l'A, que és dedicar-me al teatre”, afirma. “Em permet fer un monòleg com *Les coses excepcionals* en lloc d'haver d'anar a Madrid a fer sèries dolentes”, afegeix. Clar i català.

Artur Estrada

Músic/programador

El cantant de Nueva Vulcano va ser l'estanquer més famós de Barcelona, va fundar l'Heliogàbal i ara porta la Sala Vol

En els setze anys que Nueva Vulcano porta a la carretera, cap dels seus membres s'ha plantejat mai viure de la música, ens explica Artur Estrada. A finals de febrer comencen l'enregistrament del seu vuitè disc (l'últim és de fa cinc anys) i ja saben que quan surti, al setembre, hauran de demanar clemència a les seves respectives feines. Ell és membre

de la cooperativa L'Afluent, que van obrir fa quatre anys els fundadors de l'Heliogàbal. Fan moltes coses. I ell es dedica principalment a muntar concerts a la Sala Vol del Poblenou. Anys enrere, quan Estrada cantava a Aina, treballava a l'estanc que hi ha a Travessera de Gràcia i Via Augusta. Era de la seva família. I va esdevenir punt neuràlgic de l'indie barceloní.

Marc Pastor Escriptor/policia

Hi ha molt pocs escriptors que només escriguin, encara que hagin publicat algun best-seller com Marc Pastor. Ell és mosso

La majoria tenen feines paral·leles en el món del periodisme o l'edició. Però només n'hi ha un que sigui mosso d'esquadra. Pastor ho és des del 1998 i està a la secció científica de la regió metropolitana sud des del 2004. Ens explica que es passa el dia comparant empremtes dactilars de presumptes autors de robatoris o homicidis i que, sovint, s'ha de traslladar a l'escena del crim, com feien els CSI de la famosa sèrie.

"Soc mosso de rebot: no vaig entrar a comunicació audiovisual per culpa d'un error a la selectivitat i vaig fer criminologia, on la meitat de la classe eren mossos", assegura. Els seus companys li van dir l'horari de feina i el sou que cobraven i ell va pensar: "Si vull escriure, això és el que vull!". Dit i fet. Va entrar a l'acadèmia en acabar la carrera i, des del 2007, ha publicat sis novel·les, l'última de les quals és *Els àngels em miren* (Ara Llibres, 2019), curiosament la seva primera novel·la negra. "La vaig escriure amb plena consciència de ser mosso i per treure'm molts dimonis de dins, des del Procés fins a l'atemptat de la Rambla", indica.

Pastor no llegeix gaire novel·la negra, perquè es posa de "molt mal humor" quan hi detecta imprecisions. La feina de policia no ha determinat la seva obra, sobretot perquè el gènere que més li agrada és el fantàstic. "Quan escric agafo coses de tota la meva vida i la feina de mosso n'és una: veig coses que la gent només veurà un cop o mai a la vida".

Joan Yago Dramaturg/ desenvolupador

El dramaturg de La Calòrica, la companyia del moment, ha estat profeta i moltes altres coses, però ara treballa a Filmax

Al maig farà dos anys que Yago va començar a treballar en una sèrie de Movistar com a desenvolupador, és a dir, construint la història del guionista principal a través de diàlegs. Està en excedència de la seva feina de professor a l'escola superior d'art dramàtic Eòlia. I porta uns últims anys plètòrics amb La Calòrica. "En els últims temps he tingut sort, però sé

que és una bombolla: sembla que em sobra feina, però la majoria de dramaturgs grans em recomanen que mantingui una carrera secundària", assegura. El primer any a Filmax va intentar mantenir el lloc a Eòlia, però va veure que era impossible perquè, a més, "no podia escriure". No oblidem que La Calòrica va fer un espectacle que es deia *Sobre el fenomen de les feines de merda*.

Entrevista Time Out

Sap fer-ho tot

Clara Segura es posa per primera vegada
el barret de directora i productora a
'Cobertura', una comèdia

Per **Andreu Gomila** Fotografia **Maria Dias**

L'ACTRIU DE SANT Just Desvern ens ha meravellat com a Antonietta, Electra, Serafina delle Rose, Nawal, Xen Te... Papers als quals ha donat vida amb aquesta manera d'actuar tan propera. Ella, però, fa anys que busca donar sortida a la seva vis còmica. I s'hi ha posat amb el seu amic de l'ànima, Bruno Oro, tot estrenant la seva cadira de directora. L'obra es diu *Cobertura*, que han escrit el mateix Oro i Alejo Levis. Seran al Romea set setmanes i ja està gairebé tot el paper venut.

Debutes com a directora...

Era el més natural. El més orgànic. En Bruno i jo hem fet dos espectacles junts i aquest és el tercer, més la sèrie *Vinagre* pel mig. Tots eren espectacles una mica més senzills que aquests... La idea era que jo m'encarregava de l'*acting* i ell d'escriure.

T'has complicat la vida, a més, perquè ets a dins i a fora.

Persort, tinc persones meravelloses que m'ajuden i que es posen la meua jaqueta perquè vegi com quedo des de fora. A més, passa que, sent directora, no em puc enfadar. Perquè ho entenc tot: entenc que els actors estan desbordats, que jo estic desbordada. Jo, com a actriu, no li puc dir a la directora: "De què vas? Si anem de cul!". He tingut tanta pressió que fins i tot he patit un vessament a l'ull. Alhora és molt divertit, perquè veus coses que no funcionen i les pots canviar.

I debutes com a directora en un gènere, la comèdia, que no has tocat gaire en escena.

No gaire, no. Per això necessitava tornar-me a ajuntar amb el Bruno. Si ve gent, perfecte. Si no, *que nos quiten lo bailao*. Tot el que hem rigut assajant!

Has treballat molt amb Oriol Broggi, però aquí no t'haurà pogut ajudar gaire...

Hem treballat amb els seus materials, hem assajat al seu espai, hem fet servir el seu equip... M'envia missatges tranquil·litzadors.

No has fet mai comèdia, amb ell.

En farem una a l'estiu! També tinc molta complicitat amb la Silvia Munt, que m'ha recomanat que em protegeixi amb el muntatge. Ella sap moltes coses. Jo tinc zero protocol.

Li faràs la competència, a Broggi.

El seu espectacle és per descarregar emocions. I el nostre, per descarregar per l'altra banda. Els espectadors poden anar d'un lloc a un altre. Així fan una catarsi general.

Què hi ha a *Cobertura de Vinagre*?

Que fem molts personatges.

'Cobertura'

Un director de cinema argentí ha d'enfrontar-se al passat en rebre un homenatge.

→ T. Romea. M: Liceu. Fins al 15 de març. 28 €.

És cert que volíem ser conseqüents amb nosaltres mateixos i no volíem regalar gags de *Vinagre* als seus fans. També hi són, però volíem explicar una història. No volíem agafar *Vinagre* i traslladar-lo al teatre. El que ha passat és que la sèrie ens ha complicat tècnicament: a *Vinagre* hi ha una caracterització de tele i a *Cobertura* no podíem anar enrere. Tot ha de pujar de to.

És pitjor que *Incendis*?

Per dintre, sí. O que *28 i mig*... A *Cobertura* fem un homenatge al cine, cosa que ens permet fer servir el vídeo. Això ens agrada molt: venem una imatge del nostre cinema amb un glamur que realment no tenim. De cop, et falla la cobertura i tens un problema gran. Costa molt que una gala flueixi. La nostra és un despropòsit. Hi ha aquesta cosa cutre que ets a la catifa vermella i alhora causa les escales quan puges a recollir un premi. Això ens agrada. Són coses reals que ens passen als actors: estàs fent un bolo i t'has de posar un vestit on no entres.

A Catalunya, no hem assolit mai el glamur madrileny?

Potser no li donem tanta importància. Ja hi deu haver alguna cosa de caràcter. Jo mateixa. Als Gaudí, hem intentat donar una mica de credibilitat a tot això. I tot passa pels diners. Tenim una indústria molt petita.

Què hi ha de tu a la Roxana, el teu personatge principal de *Cobertura*?

L'estrés aquest d'anar fent projectes i projectes. No viatjo tant com ella i, persort, no estic tan enganxada al mòbil i a les xarxes socials. Pel que fa al caràcter, és una tia positiva, emprenedora, amb criteri. Hi ha una part de mi, sobretot quan m'entusiasmo. I certa innocència... M'agrada molt fer d'actriu que guanya molta pasta.

No ets gaire diva?

Per això m'agrada fer de divorra al teatre... La gent, quan em para, em diu coses maques. Un dia vaig dir que em sabia greu perdre'm les nits, els contes que hauria d'explicar als meus fills. Una senyora em va parar, dies després, per dir-me: és que els contes ens els expliques a nosaltres! Estic súper contenta amb la resposta de la gent. Vaig tenir uns pares que em van fer tocar de peus a terra, que em van ensenyar a ser persona, a respectar els altres.

Com a actriu, tens la capacitat de posar en marxa les obres que vols fer?

Sssí... Ens trobem amb companyes i diem: tornem a treballar juntes. I només cal trobar un productor que digui: "Vinga". Aquí, a *Cobertura*, tant el Bruno com jo també som productors. Quan saps que mous molta gent, és normal que agafis les regnes del teu rendiment. Amb en Bruno ho vam pensar, quan dèiem de fer una cosa una mica més gran. Ens vam preguntar: "Busquem un productor?". I vam dir: "No, siguem valents, fem-ho nosaltres". ■

"Venem una imatge del nostre cinema amb un glamur que realment no tenim"

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

L'Atzeries, bèstia de foc de Gràcia

La festa major dels joves

Barcelona celebra la seva festa major d'hivern amb la cultura popular al centre de tot.
L'Erica Aspas visita les Laies

LA LLEGENDA DIU que sempre plou per la Mercè perquè la Laia plora, trista perquè li van treure el títol de patrona única de la ciutat. El que sí que és cert és que els més joves i la cultura popular són els amos de la festa major d'hivern, dedicada a Santa Eulàlia, i que enguany se celebra els dies 7, 8, 9 i 12 de febrer. Triem alguns dels actes més importants però us animem a fer-vos la festa ben vostra!

El tret de sortida

Tota festa major ha de començar amb el pregó, i per Santa Eulàlia el fan nens i nenes de tercer, quart i cinquè de primària. És una manera d'iniciar la canalla en la participació ciutadana. Això serà a les 10 h a la plaça Sant Jaume i els Xiula s'encarregaran d'animar

la concurrència. I a les 20 h sortiran els Protocols de l'Àliga, que arribaran a Santa Maria del Mar una hora després i allà tindrà lloc un dels actes més emotius de la festa, el ball de l'Àliga al presbiteri i davant l'altar de la basilica.

→ Plaça de Sant Jaume. M: Jaume I. Dv. 7.

Exposicions

Les bèsties de foc són encisadores alhora que terrorífiques. Per admirar-les a un pam de nas, aneu a la Virreina (fins al dissabte 8, de 10 a 20 h, i el diumenge 9, de 10 a 15 h) i veureu com moltes d'aquestes bèsties fabuloses estan inspirades en el còmic i la literatura fantàstica, com l'Atzeries de Gràcia, en Nèbula i l'Hydros de la Trinitat Vella i el

Les Laies a la Virreina

Grafus de Tortosa. També a la Virreina, del 10 al 12 de febrer, hi haurà les gegantes –només gegantes– de Ciutat Vella, en un homenatge a les barcelonines. El dimecres 12, diada de Santa Eulàlia, desfilaran juntes.

Balls i soroll

Santa Eulàlia és un dels moments de lluïment dels esbarts dansaires infantils i juvenils, que faran una exhibició a l'avinguda de la Catedral dissabte i diumenge. El mateix faran les colles bastoneres barcelonines i d'altres indrets de Catalunya i de fora, que ens ensenyaran els

espectaculars i difícils balls de bastons que existeixen. Oïdes sensibles, alerta si aneu a la plaça Reial dissabte a les 17 h perquè us trobareu amb *Els batecs de la Laia*, una trobada de tabalers que amb els seus tocs evoquen els batecs del cor de santa Eulàlia.

→ Avinguda de la Catedral. M: Jaume I. Ds. 8, a partir de les 11 h.

Correfoc

Els petits diables seran els primers a participar en el correfoc, que sortirà de la plaça de Sant Jaume i passarà pel carrer Ferran, la Rambla i acabarà a la plaça Reial. Allà mateix, a les 20.15 h,

Esbart Català de Dansaires

Més activitats a **timeout.**
cat/santa-eulalia

El follet Nèbula,
de Trinitat Vella

començarà el correfoc adult, on el Drac, la Víbria, la Tarasca i més bestiari, junt amb els diables, ballaran entre flames i guspires.

→ Plaça de Sant Jaume. M: Jaume I. Ds. 8, 18.15 h.

Lali Jove

Les associacions i entitats joves organitzen la Lali Jove, la part més lúdica de la festa major, que inclou tallers que tracten temes com la sexualitat, la justícia climàtica, la cooperació internacional o la diversitat LGTBI+. A partir de les 20 h arriba la música amb les noies de Karamba, les versions d'Angangas, Rebeliom

DE QUÈ VA...

La festa major d'hivern de Barcelona.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per gaudir de la tradició.

→ Diversos espais. Els dies 7, 8, 9 i 12 de febrer. Gratis.

do Inframundo, el folk de Pony Pisador i RedFall Haze, finalistes del Brot Festival.

→ Moll de la Fusta. M: Drassanes. Ds. 8, a partir de les 17 h.

Comença la temporada

Amb la Diada Castellera de Santa Eulàlia comença la temporada per a les colles. Enguany hi participen les de Barcelona, Sants, la Vila de Gràcia, el Poble-sec, la Sagrada Família, Sarrià, la Jove de Barcelona i els Esquerdats, la colla nova de l'Esquerra de l'Eixample. Primer aixecaran uns pilars en honor de la patrona

davant de la porta de Santa Eulàlia de la catedral i després enfilaran cap a Sant Jaume, on faran una actuació a l'antiga: les colles aixecaran els seus tres castells simultàniament i en un màxim de 90 minuts.

→ Plaça de Sant Jaume. M: Jaume I. Dg. 9, 11 h.

El gran dia

Dimecres és la diada i és quan tindrà lloc la cerimònia del penó a l'Ajuntament (9.45 hores) i la tradicional balladeta de Santa Eulàlia, així com la passejada de les Laies. ■

CAP DE SETMANA IDEAL

Divendres

'Negrata de merda'

L'Anna li ha dit "negrata de merda" al Pol. Els dos tenen 5 anys i uns pares que, a partir d'aquest incident, disputen una lluita de poder que deixarà al descobert actituds racistes, homòfobes i classistes.

→ Auditori Sant Martí. M: Bac de Roda. 20 h. Gratis.

MÚSICA

Jabier Muguruza i Bernardo Atxaga

Amb *Estacions cap al seglestels*, el músic i l'escriptor recorden temes de la cançó basca i Atxaga, a més, recitarà textos seus.

→ Teatre Joventut.
M: Collblanc. 20.30 h. 20 €.

MÚSICA

Blaxploitation Connection

Nación Funk All-Stars toquen bandes sonores de pel·lis de cine d'explotació negra, nascut als 70. De James Brown a Marvin Gaye.

→ Sala Apolo. M: Paral·lel. 21 h. Gratis.

Dissabte

TEATRE

'Amy (and the orphans)'

La Niña Bonita, la companyia resident de la Sala Versus, estrena aquest *road-trip* d'humor i basat en fets reals sobre persones amb diversitat intel·lectual.

→ Sala Versus. M: Glòries. 20.30 h. 12-20 €.

CLUBS

Soltura!

Phran i Juan Solo posen ritme a aquesta festa dedicada al house amb influències llatines. Tasteu el còctel que han fet per a l'ocasió!

→ Abaixadors 10. M: Jaume I. 23 h. 3-5 € (gratis a dice.fm).

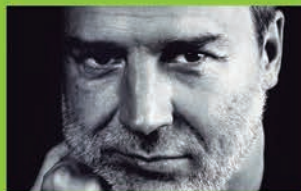

'Amarcord'

Fellini va guanyar el seu quart Oscar amb aquesta pel·lícula nostàlgica on un home d'un petit poble italià que no troba el sentit a la vida i al món que l'envolta comença un viatge pels seus records a la recerca de respostes.

→ Filmoteca. M: Liceu. Ds. 8, 19.30 h. Dg. 9, 19 h. 4 €.

Diumenge

'NY en un poeta'

Alberto San Juan interpreta aquest monòleg amb música en directe basat en el llibre *Poeta en Nueva York* de García Lorca.

→ Ateneu Popular 9Barris. M: Trinitat Nova. 18 h. 10-12 €.

MERCAT

El Flea

Trobeu els tresors amagats en el mercat vintage i de segona mà més gran de Barcelona.

→ Plaça Blanquerna. M: Drassanes. De 10 a 18 h. Gratis.

TEATRE

'Terra baixa'

Forat Sense Fons porta aquesta obra d'Àngel Guimerà, una de les més representades en català.

→ Ateneu de Sant Andreu. M: Fabra i Puig. 18 h. 7-9 €.

Amb la canalla

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

DE QUÈ VA...
Festival de cinema infantil itinerant per Catalunya.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per la tria dels curts i per l'experiència global.

→ Zumzeig.
M: Tarragona.
Dg. 9, 17 h. 4,50 €.
packmagic.cat

Films per celebrar

EL CINEMA INFANTIL en català celebra la quarta edició d'*Un dia de festa*, una programació que girarà per Catalunya i que arribarà a onze poblacions com Granollers, Sant Feliu de Llobregat, Valls, Figueres i Girona, i que començarà diumenge 9 de febrer a Barcelona al cinema Zumzeig. Tornarà a la ciutat l'1 de març, als Cinemes Girona.

La festa està organitzada per Pack Màgic –distribuïdora de cinema infantil, tranquil i en català amb el feminisme i l'ecologia com a temes importants–, i no consisteix

només a veure pel·lícules en família, sinó que l'experiència s'expandeix i es visqui tan bon punt els petits arribin al cine. La banda Xip Xap són els mestres de cerimònies i reben les famílies avançant les melodies que sentiran als curts que veuran

a la sala. Un cop dins, també coneixeran els éssers dels boscos imaginaris que acompanyen els Xip Xap. El cartell d'aquesta edició inclou *La caça del dragó*, d'Armand Demuyne (França, 2017), que forma part d'*El vent entre les canyes*; *Basia i Anielka*,

de Marcin Wasilewski i Łukasz Kacprowicz (Polònia, 2018); l'habitual de la cartellera menuda *La tardor al regne d'Escampeta*, de Pierre-Luc Granjon i Pascal Le Nôtre (França, 2008), i *Oubecedari Màgic*, de Drac Màgic (Espanya, 2017). ■ Erica Aspas

EL TOP 3

Més cine en família

Nicky, l'aprenenta de bruixa

→ CaixaForum. M: Espanya. Ds. 8, 11.30 h. 5 €. A partir de 4 anys.
No cal recordar que Hayao Miyazaki és un mestre del cinema d'animació. El Petits Cinèfils el torna a recuperar i programa alguns dels seus grans films, com aquest del 1989. La Nicky és una aprenenta de bruixa de 13 anys que deixa la família per començar el procés que la convertirà en fetillera. Acompanyada del seu gat negre –no podia faltar– emprendre aquest viatge iniciàtic.

El bosc de Haquivaqui

→ CC Urgell. M: Hospital Clínic. Ds. 8, 17 h.
→ CC Besòs. M: Besòs. Dt. 11, 17.30 h.
Dins del Barcelona Districte Cultural trobem aquest imperdible de la cartellera infantil on ens endinsarem al bosc, coneixerem els seus habitants i els conflictes que tenen entre ells. Totes les projeccions són gratis.

La quimera del oro

→ Filmoteca. M: Liceu. Ds. 8 i dg. 9, 17 h. 2 €.
Qui cregui que el cinema mut no està fet per a la canalla, que faci un experiment i porti els seus petits a veure aquesta obra mestra de Chaplin. Esclataran de riure veient com es crupeix una bota com si fos un gran festí i entraran de cap en la història del cinema.

Viu Chicago com un local

A l'estiu es moren de calor i els hiverns són gèlids, però l'oferta cultural i d'oci de Chicago és fascinant. Descobriu-la de ben a prop de la mà de Norwegian!

1 Un mercat: el Time Out Market

Els de Chicago tenen la sort de comptar amb un flamant Time Out Market al West Loop, un barri considerat el paradís pels *foodies* de la ciutat. En els seus 4.000 metres quadrats, acull els divuit restaurants més de moda de la ciutat –capitanejats per noms com Abe Conlon, Thai Dang o Brian Fisher–, a més de tres bars, una cuina oberta i una terrassa d'altura amb una espectacular vista de la ciutat.

→ timeoutmarket.com/chicago

2 Un parc: el Millennium

Situat al cor de la ciutat, aquest parc acull una autèntica col·lecció d'escultures i activitats culturals. Aquí es troben dues visites obligades del Millennium: una de les escultures més icòniques de Chicago, l'imponent Cloud Gate d'Anish Kapoor, que reflecteix l'skyline de la ciutat, i la Crown Fountain, una font interactiva de Jaume Plensa que projecta vídeos i que escupa aigua. Un dels llocs preferits dels locals en els sufocants dies d'estiu.

→ millenniumpark.org

3 Una platja: la Montrose Beach

És un lloc súper freqüentat pels veïns de l'Uptown i també està entre els preferits pels que han de passejar la mascota, ja que els gossos hi tenen un espai reservat. A la platja de Montrose podreu estirar-vos sota el para-sol, apuntar-vos uns punts a vòlei, llogar un caiac per explorar el llac Michigan o seguir caminant fins a Lincoln Park, al sud, després d'una bona capbussada. El lloc ideal per passar-hi tot un dia!

→ timeout.com/chicago/things-to-do/montrose-beach

4 Un espai: el Chicago Arts District

El bohemí Pilsen és un barri que vibra a totes hores i on regna la creativitat. Hi trobareu el millor art de carrer de Chicago, el Museu Nacional d'Art Mexicà i tota mena de galeries i estudis on donar sortida a la veu dels artistes plàstics: des del Mana Contemporary fins al Chicago Arts District, un espai artístic que obre les seves portes al públic cada segon divendres de mes.

→ chicagoartsdistrict.org

Chicago

by

norwegian

5 Un tour: el de la seva arquitectura

L'arquitectura de la ciutat és una joia mundial i l'Escola de Chicago ha marcat generacions senceres. Hi trobareu una trentena de Mies van der Rohe i les Prairies Houses de Frank Lloyd Wright. Els tours del Chicago Architecture Center, en creuer i al llarg del riu, són ideals per descobrir la seva història.

→ architecture.org

6 Un mirador: la Torre Willis

Ja no té el títol, però durant vint anys aquest gratacel de 442 metres, una autèntica icona de Chicago, va ser el més alt del món. Si l'observem des de fora sembla una construcció de Lego, feta a partir de peces negres. Però el millor que té per oferir és al seu interior, concretament, a la planta 103, on sobresurt un balcó de vidre que permet contemplar la ciutat a vista d'ocell. En un dia clar es poden veure les planes d'Illinois i el llac Michigan.

→ theskydeck.com

7 Un bar: The Ladies' Room

Convertida en un clàssic de la nit, aquesta cocteleria elegant ofereix un ambient sensual, fosc i dominat per les llums de tonalitats vermelles: el lloc ideal per intimar i treure a la llum la vostra cara més sexi. Els sabors dels seus còctels us transportaran a altres mons i, fins i tot, podreu divertir-vos amb els seus jocs de taula.

→ timeout.com/chicago/bars/the-ladies-room

VOL DIRECTE!

Norwegian ens porta a l'altra banda de l'Atlàntic per molt poc

Opció Smart

L'aerolínia noruega és la primera companyia aèria *low-cost* de llarg recorregut i uneix mitjançant vols directes diverses ciutats europees amb altres dels Estats Units, com per exemple la ciutat de Chicago.

Tarifa Premium

Si desitgeu volar amb més espai, intimitat i comoditat que amb la tarifa *low-cost* i sense pagar una fortuna, també teniu l'opció d'escollir la classe Premium Economy, que

ofereix una experiència en vol molt agradable.

A favor del medi ambient

Norwegian és una de les companyies aèries menys contaminants i els seus avions són els més eficients per reduir l'impacte ambiental.

La destinació

Norwegian viatja des de Barcelona fins a l'aeroport ORD de Chicago en un vol directe de només 9 hores i 25 minuts.

→ norwegian.com/es

SORTEGEM VOLS DIRECTES!

Participa en el nostre *quiz online* i guanya vols per a dues persones a Chicago.

→ timeout.cat/vols-chicago

Cinema

Coordina Josep Lambies
timeout.cat/cine

ESTRENA DE LA SETMANA

Vida oculta

TERRENCE MALICK ES devia picar per la indiferència amb què s'havien rebut els seus films més recents. Havia perdut el seu to màgic, el mestre? Rotundament, no. *Vida oculta*, punyent i alhora tendra, és la seva millor obra des de *L'arbre de la vida*. Torna a la languidesa, els paisatges daurats i una espiritualitat dreyeresca, però ha premut els cargols de la narració i això fa la diferència.

La pel·lícula aborda la vida real de Franz Jägerstätter (August Diehl), un objector de consciència del nazisme. Se'ns presenta com un granger i home espiritual que viu amb la seva dona Franziska (Valerie Pachner) i les seves filles en un poble de muntanya. És el 1939, la guerra és a la cantonada, i Franz és cridat per a la instrucció militar. Però amb la invasió de França finalitzada, Franz torna al seu poble ara totalment convençut que el seu país (l'Àustria

DE QUÈ VA...

Una rapsòdia rural dona pas al malson nazi.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè és el millor film de Terrence Malick en anys.

→ Dir. Terrence Malick (EUA, 2019). 174 min.

annexionada a Alemanya) ha caigut en desgràcia. Franz i Franziska comencen a batallar amb les conseqüències d'haver-se exclòs. Què significarà per a ell i la seva família? Quant trigaran els nazis a venir a buscar-lo? Però, sobretot, què significaria no protestar? "Si els nostres líders són malvats –pregunta–, què hem de fer?"

Diehl i Pachner estan esplèndids aportant autenticitat

als moments familiars, però la segona meitat del film funciona una mica menys bé, sobretot perquè Malick sobrecarrega les coses amb una treballada metàfora de Crist i massa moments Getsemaní. El poder de les accions de Franz rau en la seva valentia quotidiana, no en un destí messiànic. Què hem de fer? Prendre partit. Però –pregunta la pel·lícula–, quants de nosaltres tindriem el coratge?

■ *Phil de Semlyen*

El escándalo

AMB LA SEVA veu convertida en una explosió aspra, la Charlize Theron de *Mad Max: Fúria a la carretera* segueix sent el millor de les pel·lícules sobre homes irresponsables. Aquí fa el paper de la subtilment ofesa Megyn Kelly, la presentadora de Fox News que va donar un cop de timó denunciant el cap de la cadena, el llardós Roger Ailes.

I tota l'estona ens recorda que, si haguessin escollit un director conegedor dels media que no caracteritzés els personatges femenins com a símbols amb potes, això hauria pogut ser un drama #metoo més intel·ligent (David Fincher no estava disponible?). En lloc d'això, tenim un Jay Roach (*Game change*) que aporta ganxo televisiu sense gaire signatura visual. Amb un guió dens, *El escándalo* vol cobrir tots els fronts del clima predador televisiu: noble objectiu que deriva en un amuntegament de vestits jaqueta amb muscleres.

Kidman no aconsegueix portar la seva Gretchen Carlson més enllà d'un rictus de mandíbula sever, i el paper de Margot Robbie llisca amb massa facilitat de la ingenuïtat a l'astúcia i sant tornem-hi. Hi ha escenes d'intrigues que retraten una certa fallida de solidaritat entre dones (basada en l'ansietat per envellir i la lluita per l'audiència), i sovint les col·legues i subordinades del trio protagonista les traeixen. Estrany èmfasi en les baralles de rosses, en una història en què Ailes hauria de ser l'enemic. El material val la pena, però aquesta contradicció constant necessita més matisos. ■ *Joshua Rothkopf*

DE QUÈ VA...

Una presentadora de Fox News denuncia l'autoritari productor Roger Ailes.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Pel noble objectiu de la pel·li, tot i la falta de matisos.

→ Dir. Jay Roach (EUA, 2019). 108 min.

CLAVA-LI ELS ULLALS a la **BOX BEST BURGERS**

i menja a 10 de les millors hamburgueseries de Barcelona a meitat de preu!

Compra la teva BOX per 19,95 € a timeout.cat/boxburgers

La pots recollir a:

TimeOut

Solo nos queda bailar

DE QUÈ VA...

Dos nois en una escola de ball es converteixen en rivals i es desitgen.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè trenca tabús i té unes coreografies brutals.

→ Dir. Levan Akin (Suècia i Geòrgia, 2019). 113 min.

EN ELS ÚLTIMS temps hem vist moltes pel·lícules associades al ball (com *Ema*, de Pablo Larraín) que han servit per introduir l'element alliberador a través del ritme i de l'expressió corporal. No obstant això, en aquesta ocasió, la dansa folklòrica, associada a les arrels i la identitat d'un país, es converteix en un motor repressor per al jove protagonista de la pel·lícula, que intenta en va utilitzar aquest sistema tan rígid per trencar amb la tradició i qüestionar-ne els estigmes i els tabús. Director suec d'origen georgià, Levan Akin firma una potent paràbola sobre la joventut oprimida, sotmesa pel patriarcat i els valors religiosos, utilitzant el xoc entre la masculinitat i la feminitat en l'entorn d'una escola de ballet on l'exigència acaba resultant castradora. *Solo nos queda bailar* és més que una pel·lícula sobre el descobriment de l'homosexualitat. És un cant a la llibertat que s'encara a la intolerància, escrit des d'una perspectiva original a través de coreografies que et deixen de pasta de moniato. ■ Beatriz Martínez

Una misión de locos

DE QUÈ VA...

Un paio ingressat en un manicomí diu que és un agent secret internacional.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè voldreu saber si es tracta d'un deliri o si és realment un espia.

→ Dir. Ludovic Colbeau-Justin (França, 2020). 95 min.

FA TANTS ANYS que veiem comèdies d'espies que sembla que el gènere no hagi existit mai fora de la paròdia. *Una misión de locos* no ha vingut a canviar aquesta consideració, però com a mínim sí que té un protagonista, en Léo, que es pren molt seriosament el fet de ser un agent secret internacional, malgrat que la resta del món el considera un narrador poc fiable, ja que està tancat en un manicomí. En Romain, un psiquiatre que tot just ha arribat a l'hospital, interpreta les seves històries com mers deliris, fins que la seva xicota és segrestada i no li queda més remei que fiar-se dels suposats coneixements del seu pacient. Aviat, però, la necessitat de fer avançar la trama passa per davant del motor del film –és en Léo un autèntic espia o viu en una mentida colossal?–, que va esvaint-se fins a ensopir la dinàmica de *buddy movie* que s'estableix entre la convicció delirant de Dany Boon i Philippe Katerine, que aconsegueix convertir el raonable Romain en el personatge més bufonesc de la funció. ■ Gerard Casau

EL MILLOR DE LA CARTELLERA ALTERNATIVA DE LA SETMANA

7 Rembrandt

Filmat amb motiu de dues grans exposicions a Londres i Amsterdam, aquest documental revisa l'obra del geni holandès amb el suport d'experts.

→ Cines Verdi. Dt. 11, 11.30, 18.15 i 20.15 h. 6,50-8 €.

6 El halcón maltés

Referència del cinema *noir*, Humphrey Bogart no es volia perdre aquesta edició del BCNegra amb un dels seus títols més memorables.

→ CC Fort Pienc. Dj. 6, 19.30 h. Gratis (cal reserva).

5 Ghost

Si encara celebren Sant Valentí, o busqueu una excusa per una cita romàntica, no us perdeu la projecció d'aquest clàssic, escena del torn de terrissaire inclosa.

→ Yelmo Cines Icària. Dt. 11, 20 h. 5 €.

4 El que la Walaa vol

Al cicle *Dones del món* podrem veure aquesta història de superació, un documental sobre una de les poques dones policia en la Palestina ocupada.

→ CC Joan Oliver Pere Quart. Dc. 12, 18.30 h. Gratis.

3 Suc de síndria

Encara no heu vist el curtmetratge premiat amb el Gaudí i el Goya? Teniu una oportunitat de veure'l amb col·loqui amb la seva directora, Irene Moray.

→ Abaixadors, 10. Dj. 6, 20 h. 3 €.

2 Edward Owens

El cicle *Xcèntric* presenta l'obra completa –oculta durant dècades– d'aquest fascinant artista afroamericà queer que va realitzar la seva carrera entre els 17 i els 18 anys.

→ CCCB. Dg. 9, 18.30 h. 4 €.

1

Gräns (Border)

Torna a la Filmoteca el tradicional cicle dels millors films de l'any. Una oportunitat per recuperar títols com aquesta rara joia del director suec d'origen iranià Ali Abbasi, sobre una agent d'aduanes amb habilitats especials.

→ Filmoteca. Divendres 7, 19.30 h; diumenge 9, 21.30 h. 4 €.

Vols viure en un món així?

**Viu el moviment Blue,
la solució més ecològica!**

www.blueplanet.cat

 Blue Planet
AQUADIRECT

Teatre i dansa

Coordina Andreu Gomila
timeout.cat/teatre

Ser i estar

Oriol Broggi ens porta Jean-Luc Lagarce i 'Només la fi del món'. Per Andreu Gomila

"TENÍEM GANES DE tornar a un format teatral molt essencial, amb actors que parlen entre ells, amb personatges que parlen". Fa anys que Oriol Broggi vol descobrir-nos Jean-Luc Lagarce, un autor francès mort de sida a finals dels anys 90, molt present al seu país, a qui sovint s'ha comparat amb Bernard-Marie Koltès. Ho volia fer per mor de *Només la fi del món*, un text que parla d'un escriptor que torna a casa per comunicar a la mare i als germans que morirà aviat. Serà a la Biblioteca de Catalunya.

Només la fi del món suposa el retorn de Broggi a una mena de teatre més poètic, molt proper als seus Mouawad, però sense l'èpica del libanès. "Això és totalment antièpic", matisa el director, a qui Lagarce li recorda Thomas Bernhard i Harold Pinter, per la manera de plantejar la peça, amb versos breus, una puntuació molt particular i una construcció de les rèpliques molt naturalista, poc literària, "amb frases penjades, adverbis penjats, que no pots naturalitzar com si fos un Woody Allen". El fraseig dels personatges de l'obra s'assembla

"El més difícil és trobar un to des d'on parlar"

s'assembla a Mouawad i a les tragèdies gregues, on els personatges són hieràtics, durs, com figures de Giacometti", afirma Broggi. A més, afegeix, hi ha una gran diferència entre la seva manera d'estar, tràgica, i allò que diuen. El director posa l'exemple del Louis (David Vert), l'escriptor, que parla molt poc, però no surt mai d'escena. "Hi ha de ser i ha d'estar-hi", puntualitza.

Els personatges, a més, "diuen les acotacions", recorda el director. És a dir,

molt a com parlaria qualsevol de nosaltres en una situació semblant, si tornéssim a casa per dir que ens morim o si fóssim els que acullen un germà o un fill a qui fa una dècada que no veiem.

"El més difícil és trobar un to des d'on parlar, i per això

que els actors matisen les accions que fan en escena (encaixar una mà, agafar una copa, etc.), que normalment el dramaturg escriu per indicar els moviments dels intèrprets al director. "Tot s'ha de completar amb una manera d'estar en escena", assegura Broggi, que ha tingut molt en compte la particular arquitectura de la Biblioteca, que aquí li ofereix "alguna cosa matèrica, de veritat".

"Estar és molt bonic: un director de teatre sempre va a buscar això", diu. Per a ell, Txékhov és el referent de l'estar. Una cosa que Àlex Rigola ha aconseguit com ningú en la seva última etapa artística, sobretot a *Vania*,

i que a *Només la fi del món* podrem tastar de la mà de Broggi. ■

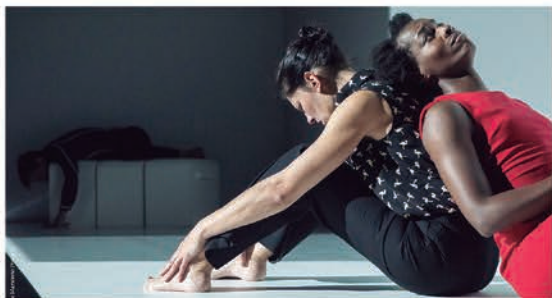
→ Biblioteca de Catalunya. M: Liceu. Del 12 de febrer al 29 de març. 25 €.

MARIA DIAS

EL TOP 3

La cartellera de Barcelona s'omple de teatre francès (en versió original)

CORINNE MARIANNE PONTOR

↑ Je ne marcherai plus dans les traces de...

Plat fort del quart Festival de Teatre en Francès de Barcelona. Un text d'Alexandra Badea sobre sociòlegs que estudien els impactes dels programes humanitaris.

→ Institut del Teatre. M: Poble Sec. Ds. 8, 24 €.

LAUREGELLIER PIERRE NYDGER

↑ Concours européen de la chanson...

La companyia suïssa Numero23Prod. porta a escena un festival d'Eurovisió peculiar: presenten onze cançons escrites per filòsofs actuals.

→ T. Lliure: Montjuïc. M: Poble Sec. Dj. 6 i dv. 7, 9-23 €.

CORINNE MARIANNE PONTOR

↑ Mon livre de la jungle (My calais story)

Recolzada per un recorregut personal amb immigrants des del juliol del 2014, Céline Brunelle delibera a escena en un espectacle on el so i la imatge s'enganxen a la pell.

→ Institut del Teatre. M: Poble Sec. Dt. 11, 24 €.

Més francofonia a timeout.cat/teatre-frances

Celebra l'amor amb música

Compra dues entrades del Festival Jardins Pedralbes i emporta't de regal la Pedralbes Love Box i dues copes de cava!

A més, entra en el sorteig de

Més informació a festivalpedralbes.com

Patrocinadors:

Sabadell

CERVEZAS ALHAMBRA

SEAT

casa viva

Mitja oficial:

Hotel col·laborador:

Transport oficial:

Col·laboradors:

LAVANGUARDIA

SOFIA

renfe

Ismael Digne

L'illa

SANTANOL

Aquest país no...

OBRA DE LA SETMANA

SALA BECKETT

DE QUÈ VA...

L'agonia i mort real d'un pare que parla amb la seva filla.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Àlex Rigola assoleix el repte d'omplir de vida l'últim pas.

→ Sala Beckett.
M: Poblenou. Fins al 23 de febrer. 10-20 €.

LA MORT, COM la defecació, uneixen la humanitat. Tothom hi passa i els manuals per enfrontar-se a la qüestió no sempre són útils. D'aquí en surt el nou i colpidor espectacle d'Àlex Rigola que pren el títol d'un fragment del monòleg de Hamlet, *Aquest país no descobert que no deixa tornar de les seves fronteres cap dels seus viatgers*. Es tracta d'una

creació covada durant temps d'on en brollen tant unes lliçons del bon morir, com una catarsi per assolir el dol. I tot està basat en fets reals. Una agonia i mort real que ens apropa la protagonista supervivent de la història.

És la de Josep Pujol i Andreu, catedràtic d'Història Econòmica, i la seva filla, l'actriu Alba Pujol. Josep afronta l'última fase de la quimioteràpia per un càncer de pulmó. I és ell qui parla amb la veu de Pep Cruz tot responent a qüestions sobre l'existència humana i altres temes menys profunds que durant el trajecte final li va plantejar el director amb la complicitat de la filla que el va acompanyar en el camí i que ara ho reviu. Un trajecte que defuig el dramatisme a la recerca de l'harmonia per deixar aquest món i fins i tot amb apunts d'humor. Brillant.

L'actriu ho viu reprimint l'emoció, el plor que ix de la pèrdua. No sempre ho aconsegueix. Aquest és el seu dol. Alhora un repte insòlit i una teràpia. Un espai blanc, una taula i un ordinador són els únics elements d'una proposta tan senzilla com colpidora que assoleix el repte d'omplir de vida l'últim pas i que mostra el millor Rigola.

■ Santi Fondevila

Decadència

DE QUÈ VA...

Vidriòlica crítica de les classes altes angleses.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Immenses interpretacions de Carles Martínez i Míriam Alamany.

→ Escenari Brossa.
M: Jaume I. Fins al 16 de febrer. 15-20 €.

ALEX MARIN

EL TEATRE DEL dramaturg, actor i director britànic Steven Berkoff és descarnadament agressiu i feroçment polític, com vam poder comprovar l'any passat amb el magnífic *Com els grecs*. *Decadència* té aquesta mateixa bel·ligerència però amb un objectiu encara més concret. Berkoff llança una demolidora crítica a les classes altes angleses durant el mandat de Margaret Thatcher subratllant amb llapis gruixut tant la violència social d'uns privilegiats horriblement racistes lliurats als plaers del sexe i el menjar com la trista covardia dels qui els serveixen. I ho fa des d'una farsa aristocràtica escrita en vers (traducció de Neus Bonilla i Carme Camacho) farcida d'humor irreverent i magníficament servida per uns immensos Carles Martínez i Míriam Alamany. La directora, Glòria Balañà i Altimira, aconsegueix dotar la posada en escena del punt d'exageració que l'obra demana amb magnífics apunts de grotesc.

El pas dels anys (l'obra és dels 90) podria fer que la diatriba perdés actualitat, però res més lluny tot veient les intencions de Boris Johnson sobre la immigració i la ingènua ignorància dels votants pro Brexit. ■ S. F.

Llum trencada

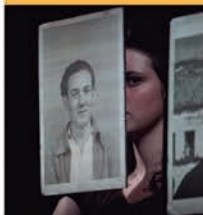
DE QUÈ VA...

Testimonis de les dones mallorquines del bàndol perdedor de la Guerra Civil.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per recuperar la veu de les víctimes del franquisme.

→ Teatre Tantarantana.
M: Paral·lel. Fins al 9 de febrer. 10-13 €.

IGUANA TEATRE

LA HISTÒRIA ÉS cruel amb aquells que han de conviure amb la tirania que va destrossar les seves vides. Aquest altre relat silenciats de les dones lliures i instruïdes, o de les esposes o filles o germanes d'exiliats, executats, empresonats o depurats pel feixisme. L'altra cara de l'horror que s'expressa en l'obra de l'escultora Käthe Kollwitz en els testimonis reals recollits per Margalida Capellà al seu llibre *Dones republicanes: Memòria de la Guerra Civil a Mallorca*. Amb aquest preuat material Iguana Teatre ha construït el seu últim projecte: *Llum trencada*, d'alguna manera continuació natural de *Mar de fons*.

El dispositiu escènic és, com és habitual en la companyia, austre. Tot i que el material dramàtic és el propi del teatre documental, la direcció de Pere Fullana no defuig la recreació interpretativa. Catalina Florit, Marina Nicolau i Irene Soler es desdoblen en moltes dones que van patir la violència feixista, executada moltes vegades per coneguts, veïns i familiars. I fan servir tots els seus excel·lents recursos interpretatius per connectar emocionalment amb el públic. ■ Juan Carlos Olivares

Música i nit

Coordina Borja Duñó
timeout.cat/concerts

STEVE GULLICK

Ones de distorsió

Els icònics Ride presenten nou disc i Andy Bell en parla amb en Borja Duñó

HEROIS DEL SHOEGAZE dels anys 90, aquell corrent de l'indie rock que consistia a soterrar melodies etèries sota espesses capes de guitarres plenes d'efectes i distorsió, Ride es van reunir el 2014 després de gairebé vint anys de la seva dissolució. Des d'aleshores, han gravat dos discos, *Weather diaries* (2017) i *This is not a safe place* (2019), que defensen el divendres 7 a l'Apolo amb una audiència renovada. "Encara tenim un públic que ens recorda dels anys 90, però també hem guanyat fans joves que mai ens havien vist en directe però a qui agradaven els nostres discos; ara diria que el nostre

públic és 50/50", explica Andy Bell, guitarrista, cantant i compositor del quartet d'Oxford que completen Mark Gardener, Laurence Colbert i Steve Queralt.

El so i l'actitud que van popularitzar grups com Ride i My Bloody Valentine trencaven els tòpics associats al rock de guitarres, tradicionalment molt masculinitzat i esclau del virtuosisme. La nova música implicava intensitat i introspecció amb la mirada clavada a terra –als pedals d'efecte, en realitat–, en comptes de fer postures de rockstar de cara a la galeria. Per això es va anomenar *shoegazing* (mirar-se els peus). A l'època, l'etiqueta no els agradava gens: "Ara em sento perfectament còmode amb el terme –diu Bell–; el que ha acabat significat, les qualitats de la música que

DE QUÈ VA...

Un grup clau dels 90 presenta el segon disc de la seva nova era.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè la seva influència encara se sent en l'indie d'avui.

→ Sala Apolo.
M: Paral·lel. Dv. 7, 20 h.
28-31 €.

representa són totes les coses que m'agraden, de manera que hi estic totalment a favor".

La nova encarnació de Ride compta, a l'estudi, amb el DJ i productor de música electrònica Erol Alkan, amb qui han fet els dos últims àlbums. "Es gairebé el cinquè membre de la banda, és bo tenir una persona que no estigui atrapada en el drama de tocar; si no, moltes cançons poden acabar en carrerons sense sortida". Bell considera que Ride

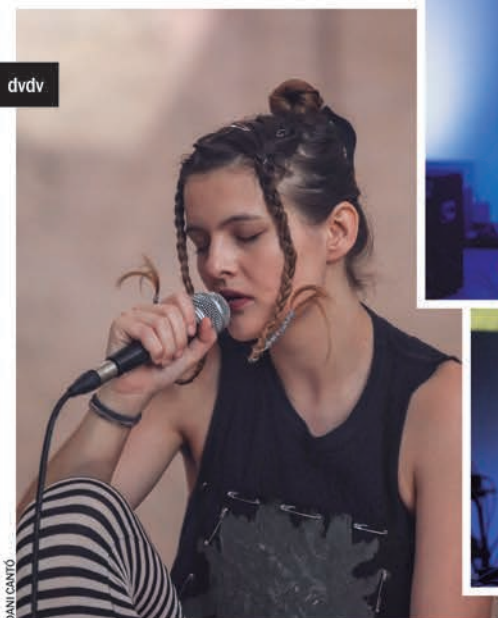
sempre ha estat un grup "aventurer", sense por d'experimentar. Ni tan sols considera les guitarres un element essencial per al grup: "Només són eines, fins i tot per a Ride". ■

Qui toca? timeout.cat/concerts-2020

NO T'HO PERDIS

Els sons que mai havies sentit

L'Eufònic Urbà ens mostra de què va ara mateix l'experimentació electrònica. Per *Javier Blánquez*

DANI CANTÓ

GERARDO GARCIA

William Luke Valerio

GERARDO GARCIA

Clara Brea

LA MÚSICA MODERNA

sempre funciona en dos nivells: la que habita a la superfície, la que tothom més o menys coneix, i una altra que es mou pel subsòl i que se sent còmoda obrint possibilitats. Aquest cicle és necessari: a més d'una música popular i de consum, també cal que hi hagi un corrent d'avantguarda que investigui formes noves, textures inèdites i idees sorprenents. Perquè això passi cal que hi hagi un aparador de la música difícil que la faci visible, i a Barcelona tenim un festival anual que s'encarrega d'això, l'Eufònic Urbà, branca a la ciutat de l'Eufònic que es fa a les Terres de l'Ebre a finals de cada estiu, i que apropa –en el marc de l'Arts Santa Mònica– músiques emergents a un públic curiós, tant en format concert com en instal·lacions sonores que vinculen la música a l'experiència de la galeria d'art.

DE QUÈ VA...

Nous artistes de sons i formes experimentals.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Un primer contacte amb la música del futur.

→ Arts Santa Mònica. M: Drassanes. Dv. 7 i ds. 8, 18-21 h. Gratis.

Un dels artistes que actuarà enguany, per exemple, és Balfa, un productor de Vinaròs que va fer carrera a Berlín i que practica el *circuit bending*. Això vol dir que construeix els seus propis sintetitzadors i disposa, per tant, de textures exclusives per fer un tipus de música amb melodies extraterrestres i ritmes imprecisos, en una línia molt propera a la que també treballa la Clara Brea. També hi actuarà dvdv, una creadora alemanya que fa servir la veu com si fos un corrent elèctric que es desplaça per l'espai adoptant extensions infinites –una idea de pop propera

a l'ambient–, i William Luke Valerio, que gestiona masses desoroll inicialment sense control per fer escultures acústiques en viu, amb l'ajut d'una guitarra i d'aparells analògics.

És a partir d'aquestes idees com es crea el futur, i per descobrir-lo només cal anar aquí a la vora, si mostres una mica de curiositat. ■

ENS

AGRADA

Els concerts i clubs on has de fitxar

KAISER CHIEFS

El quintet de Leeds arriba a Barcelona amb el seu pop de guitarres enèrgic amb tocs hooliganescos i el seu setè disc, *Duck*, sota el braç.
→ Razzmatazz. M: Marina. Dj. 6, 21 h. 30 €.

HALSEY

Halsey, una de les estrelles més importants del pop per a la Generació Z, passarà pel Sant Jordi Club amb la gira del seu tercer disc, *Manic*, que inclou el seu èxit *Without me*.
→ Sant Jordi Club. M: Espanya. Dv. 7, 21 h. 50 €.

FAT WHITE FAMILY

Els londinencs, famosos pels seus directes salvatges, presenten *Serfs up!*, un tercer disc més reposat però que encara ens recorda els Birthday Party de Nick Cave.
→ Sala Apolo. M: Paral·lel. Ds. 8, 21 h. 22-27 €.

CLUB MARABÚ

Cinquè aniversari del Club Marabú a la sala Apolo amb la londinenca Shygirl i les DJ habituals Ikram Bouloum, Selectya Glossy, BB Cream, Dji Mon i Drakis.
→ Sala Apolo. M: Paral·lel. Dv. 7, 00.30 h. 17-20 €.

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... El millor de la setmana per *Pere Andreu Jariod*

↑ John Eliot Gardiner

És un dels esdeveniments musicals de l'any: la integral de les nou simfonies de Beethoven, a càrrec de l'Orchestre Révolutionnaire et Romantique i d'una de les batutes més destacades en aquest repertori.

→ Palau de la Música. M: Urquinaona. Dg, 9, dl, 10 i dt, 11, 20 h. 15-150 €.

↑ Beethoven250

Kazushi Ono dirigeix tres concerts a l'OBC, amb el *Triple concert per a violí, violoncel, piano i orquestra* i la *Quarta simfonia* de Beethoven, a més d'una estrena de Mauricio Sotelo.

→ L'Auditori. M: Glòries. Dj, 6, 20 h; dv, 7, 20 h, i ds, 8, 19 h. 12-59 €.

↑ Forma Antiqua

El conjunt de música antiga liderat pels germans Zapico interpretarà músiques de Porpora, Scarlatti i Pergolesi. D'aquest últim, el famós *Stabat Mater*, amb María Espada i Carlos Mena com a solistes.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dv, 7, 20.30 h. 22-76 €.

Més simfonies i àries a timeout.cat/classica

1
DE CADA
4
INFANTS
A CATALUNYA
VIU EN RISC
DE POBRESA

Enfortim la seva educació
per impulsar el seu futur.
Amb el teu suport ho farem
possible. *Fes un donatiu.*

**Casal
dels
Infants**
casaldelsinfants.org

Des de 1983, treballant per la igualtat d'oportunitats d'infants i joves en risc d'exclusió social.
Barcelona | Badalona | Sant Adrià de Besòs | Santa Coloma de Gramenet | Salt | Marroc

NECESSITEU
UN SERVEI
DE DESTRUCCIÓ
CERTIFICADA
DE DOCUMENTS?

**El Centre Especial de Treball MANSOL
us ho ofereix**

Posem a la vostra disposició un servei expert de destrucció
certificada de documentació confidencial que garanteix
la destrucció immediata i el compliment de la legislació vigent.
Ocupem a persones en situació d'exclusió social i amb discapacitat física.

Per a més informació i/o pressupost:
Tel. 93 497 03 50 mansol@mansol.cat www.mansol.cat

LGBTI+

Coordina Sebastià Portell
timeout.cat/igbti

PARLEM AMB...

Roberta R.

Al llibre 'Diario de transbordo' ens parla de la seva experiència trans. Per Sebastià Portell

QUAN VA NÉIXER a Alzano Lombardo, Itàlia, l'any 1986, li van dir que era un noi. Va arribar a Barcelona fa onze anys i ara viu com a dona. Quan va començar la seva transició de gènere no havia publicat cap llibre, i per això no es podia imaginar que avui *Diario de transbordo* (2019) seria una realitat, ni que la fotògrafa Wayra Ficapal li dedicaria una exposició, Roberta.

Com va sorgir la idea d'escriure *Diario*?

Va sorgir en un moment força complicat de la meua vida. Havia començat el tractament hormonal i vivia canvis físics i emocionals. Tenia problemes amb el rebuig de la gent, inclosa la meua mare, i vaig decidir acudir a una psicòloga. Ella em va animar a escriure un diari personal. Vaig començar-lo, però al principi només era una teràpia. Amb el temps, però, em vaig adonar que seria interessant compartir-ho amb el món: tant amb aquelles persones que es poguessin trobar en la mateixa situació que jo com les que no.

Dius que és una "novel·la autobiogràfica".

El diari que escrivia estava estructurat per dies, però a l'hora de traduir la meua història

en un llibre vaig decidir parlar de més temes: de la infància, de com havia viscut com un home fins llavors... És per això que faig servir aquest terme. Hi ha parts que tenen forma de diari, també, però pràcticament tota la història està narrada amb forma de novel·la.

Un dels seus objectius és la normalització.

Vull ajudar a naturalitzar la condició del col·lectiu trans. És tota la meua vida explicada en primera persona, i per tant està escrita d'una manera molt genuïna i sincera, molt propera. La idea és que, sigui qui sigui qui la llegeixi, s'acabin identificant amb mi i vegi que tenim vivències més semblants del que segurament s'esperava abans d'obrir el llibre. Les persones trans som sobretot això,

persones. Amb sentiments, virtuts, defectes. Com tothom.

Et situes lluny de l'acadèmia. El pensament queer i transfeminista s'ha allunyat de les persones?

Quan buscava llibres sobre el fet trans em va costar trobar textos que no parlessin des d'una manera científica, amb informes de doctors. No m'interessava entrar en aquest món. Ho volia explicar des d'allò més sincer i genuï. El meu punt de vista no és el d'un acadèmic, sinó el d'algú que ho ha viscut. El testimoni pot ser més poderós que molts tractats i estudis. ■

→ 'Diario de transbordo'. Roberta R. Amazon. 288 p. 9,95 €.

MARIA DIAS

ON TROBO LA MEVA REVISTA TIME OUT?

Descobreix els més de
150 punts a Barcelona

Entra a surtalcarrer.timeout.cat

TimeOut
BARCELONA

Art

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/art

Ignasi Aballí

VOIDED

INCONCEIVABLE

ROBERTO RUÍZ

Quedem a la galeria

Entreu-hi sense temor per descobrir el més nou de Chema Madoz, Ignasi Aballí i Gonzalo Elvira. Per Eugènia Sendra

'Idilio'

Gonzalo Elvira ha ressuscitat la revista juvenil argentina dels anys 50 coneguda per la secció de consultori psicoanalític, en el qual va tenir un paper clau Grete Stern, alumna de la Bauhaus i figura de la renovació fotogràfica a l'Argentina. A més de recrear les portades cinematogràfiques d'*Idilio* amb un dibuix hipnòtic, a base de línies i punts, l'artista reproduceix cobertes de llibres vinculats a la psicoanàlisi (d'Oscar Masotta, Simone de Beauvoir, etc.). El projecte es completa amb una reedició d'*Idilio*, obra de l'editorial fictícia Cerilla (Elvira la presentarà el 15 de febrer).

→ Rocío Santa Cruz Art. M: Pg. de Gràcia. Fins al 22 de febrer.

Chema Madoz

Setena exposició de Chema Madoz a la galeria Joan Prats, on es presenten algunes composicions inèdites del fotògraf, conegut pel joc d'objectes i per construir realitats que esdevenen poemes visuals sobre el més transcendental. Les imatges tenen una aura particular gràcies al revelatge sobre paper baritat. També hi fa la mida: composicions com la del rellotge que marca les hores en

Chema Madoz

IN CASE OF
FIRE

BREAK GLASS

Gonzalo Elvira

DE QUÈ VA...

De conèixer el més nou de tres artistes de referència.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Les galeries són gratis tot l'any. I s'hi està tan bé, contemplant en silenci...

una circumferència feta amb una via de tren correnen, es tornen postals imperibles.

→ Galeria Joan Prats. M: Universitat. Fins al 28 de març.

'Sense imatge'/'Diagrames'

Doble ració d'Ignasi Aballí: a la Blueproject Foundation ha fet una intervenció espacial que es llegeix com un full de sala expandit. Hi evoca el que desconeixem, el que no veiem, la dualitat d'absència-presència constant a la seva obra. Aquesta és també la tònica dels treballs presentats a la Toni Tàpies. El rastre de pols, les marques d'una planxa de gravat sobre el paper i les paraules que expliquen el buit ens endinsen a l'univers net i conceptual d'Aballí.

→ Blueproject Foundation. M: Arc de Triomf. Fins al 12 d'abril.

→ Galeria Toni Tàpies. M: Universitat. Fins al 7 de març.

AMB SÀPIENS, VIU L'AVENTURA DE LA HISTÒRIA!

L'emoció dels moments més transcendents. Els **secrets** dels personatges que ho van canviar tot. La **recerca** rigurosa dels millors investigadors.

Subscriu-t'hi i fes possible la recerca!

Ara, un any de **Sàpiens** per només **19,90 €** i **et regalem el mateix import en compres a Abacus.**

TOT ÉS HISTÒRIA
SÀPIENS

Abacus ●●●●
Cooperativa

Fes-te subscriptor en un minut a sapiens.cat/subscripcio o escriu a subscripcions@som.cat

Menjar

IRENE FERNÁNDEZ

DE QUÈ VA...

La nova taula del Gallery va plena de talent i bons preus.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per gaudir d'una cuina autoral amb molt més talent i arrels que pretensió.

→ Sintonia. Rosselló, 249. M: Diagonal. 93 415 88 94. 20-50 €.

Tot són avantatges

Sintonia: un exemple impecable d'alta cuina democràtica.
Per Ricard Martín

EL CONCEPTE DE restaurant aquí (i a la Xina popular) va néixer a recer dels hotels. I sempre fa goig descobrir un restaurant d'hotel que, per entitat i personalitat, recordis sense el complement nominal. El Sintonia del Gallery Hotel costa d'oblidar. Perquè ara que farà un any que va engegar, com diu el lema ranci, tot són avantatges.

"Una democratització de l'alta cuina? Aquesta és la idea. Sense ser un gastronòmic volem fer una proposta diferent, gens encotillada, tenir una carta de luxe però sense els articles de gran luxe", explica el xef Pablo Tomás. Per començar perquè Tomás, quan li ho pregunten, s'espolsa els tòpics dient que fa una cuina "de cuinar. De guisar, actualitzada, però amb una base sòlida". Voluntat que es percep en unes mandonguilles amb sípia –amb tallarines fetes del cefalòpode– o en un impecable i clàssic arròs sec de peix (16 euros! Preu de paella popular) on es fan evidents els temps, calés i fumet esmerçat.

Tomás –amb mili a l'Arzak, el Bulli i el Drolma– també té un saludable esperit juganer que excel·leix en un platet de *trampantojo* que és un platàs: el braç de gitano rus (8 euros), que aglutina rotllet de patata, ensalada russa i *causa limeña*. Els avantatges?

Doncs que una carta que va dels 8 als 45 euros el plat (amb la majoria a 15-16) dona aquesta opció al migdia: sumar cinc euros a qualsevol plat, i ja tens una guarnició (sopa del dia, amanida, verdures a la brasa o patates fregides) més una copa de bon vi i unes postres. "Per 25 euros et calces un filet amb tot i menges en una hora", diu Tomás.

Més avantatges? Cuina ininterrompuda i no dobles torns. Quan vulguis, hi pots anar amb dos amigots i berenar un pantagruèlic i delirantment

melós jarret de vedella (sobretaula en un bar amb 70 referències d'escocès!). Només em queda un avantatge: el menú de degustació són vuit passes a 39 euros (amb tot inclòs!).

On l'únic desavantatge és l'absència del seu tàrtar de vaca vella, fet a taula en cap de bou. Fitxeu-hi! ■

Cal Pep

→ Plaça de les Olles, 8.

M: Jaume I. 93 310 79 61. 40-50 €.

FOTOS: IRENE FERNÁNDEZ

FA MÉS DE trenta anys que a Barcelona ens pot agafar la rauxa i dir, amb els ulls encesos i la butxaca foradada: anem a Cal Pep? L'alegria és instantània. Quan el vaivé de locals que obren i tanquen és el pa de cada dia, és un gust poder tornar a aquells restaurants que ens han fet feliços, com aquest, que ja fa més de trenta anys que ens ofereix la seva barra allargada, la seva cuina franca i exquisida, els seus clàssics que mai no fallen.

Que no hi heu anat, que no el coneixeu? Poseu-hi remei! No podeu anar a l'altre barri –ni fotre-us un altre *bao*, curri, cebiche o pizza– sense haver tastat abans, per exemple, la seva truita trempera, al punt i feta al moment, amb aquell gustet fumet del pebre vermell de la Vera que li dona el xoriço Tia Felipa i per acabar de fer-la inoblidable, l'allioli per damunt. O les escarxofes arrebossades, que te'n fotries un quilo pim-pam. O les cloïsses amb pernil, amb un suquet que demanaràs tot el pa que faci falta per no deixar-ne gota. Els segons piquen però la qualitat és indiscutible: el corball a la donostiarra és sensacional, el filet també. Ara, que sereu igual de feliços, si en comptes d'això, demaneu peixet fregit, sèpia amb cigrons o unes mandonguilles. Que per molts anys puguem seguir tornant a aquesta barra fabulosa! ■ **Martí Sales**

DE QUÈ VA...

Clàssic de la cuina de temporada i de categoria. Plats populars molt ben fets (al moment).

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

És una de les barres on es menja millor de Barcelona.

NO T'HO PERDIS

DE LA FAVA A LA BARRA

→ Comerç, 36. M: Jaume I. 93 268 78 78. museuxocolata.cat

Som conscients que el cacau és una fruita? Al Bean To Bar, al Museu de la Xocolata, ho podreu comprovar en viu i en directe. Aquest espai del xocolater Olivier Fernández té un nom autoexplicatiu: de la fava a la barra. Hi podrem veure com Fernández elabora, des de zero i de principi a fi, sis varietats de xocolata a partir de grans de cacau ecològics i de comerç just, de petits productors de Madagascar i el Salvador. "Volem generar cultura de la xocolata i que la gent conegui i respecti el seu sabor original", diu l'artesà.

RAVAL BRUNCH

25 !!!
EUROS

**DOMINGOS
12:00 - 16:00H**

¡JAMÁS HAS VISTO
UN BRUNCH IGUAL!
EN VARIOS AMBIENTES
Y CON DJ EN DIRECTO.
DISFRÚTALO TODOS
LOS DOMINGOS.
**360° BAR TERRAZA
11ª PLANTA Y B LOUNGE
RESTAURANTE.**

Hotel **Barceló** Raval
Rambla del Raval 17-21
08001 Barcelona
Tel: 93 320 14 90
barceloraval.com

Beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/bars

BAR DE LA SETMANA

Hell Awaits

→ Tàpies, 21.
M: Paral·lel. 616 436 463.

ANIREM TOTS A parar a l'infern però, mentrestant, passem-ho el millor que puguem. Això és el que sembla dir el Hell Awaits, un bar de referència per als amants del heavy metal situat a prop de la sala Apolo. El nom ve d'un disc de culte dels nord-americans Slayer, del 1985, que demostra que aquesta passió ve de lluny. El local és allargat, comença per la barra i acaba pel futbol i la taula de billar. S'hi poden trobar diversos elements de decoració de l'artista plàstic Óscar

DE QUÈ VA...

Un refugi per als amants del heavy metal i els que vulguin descobrir-lo.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè és un local amb ànima, amb allò que mai no trobes a les franquícies.

Berlanga. El més fotografiat és la recreació en tres dimensions de la portada del *Piece of mind* d'Iron Maiden, una altra pedra angular del heavy metal dels 80 (aquella de l'Eddie encadenat dins d'un manicomi!).

La música es punxa cada nit en directe (res de llistes digitals) i la beguda estrella és la cervesa. Es poden tastar les que estan dedicades a Iron

Maiden, Motörhead i satanàs. Hi ha entrepans elementals, preus raonables, marxandatge, desordre, cabelleres masculines fins al cul, una comunitat de gent que s'ha anat coneixent amb els anys i diverses campanyes solidàries que s'engeguen per donar suport a la Fundació Arrels i el Banc dels Aliments. Si l'infern és com el Hell Awaits, no s'hi està tan malament. ■ Marc Serena

Hell Awaits

PREN-NE NOTA

S'ALBIRA LA CERVESA!

→ Barcelona Beer Fest. Del 13 al 15 de març. barcelonabeerfestival.com

QUAN EL FRED afluixa el puny, saps que s'acosta el Barcelona Beer Festival. La gran fira estatal de la cervesa artesana aquest any tindrà lloc del 13 al 15 de març. A La Farga de l'Hospitalet, hi podreu trobar 250 expositors i uns 150 tiradors amb el millor de l'escena de *craft beer* d'arreu del món. El país convidat serà Mèxic. I tindrem la possibilitat de tastar fins a 650 cerveses diferents. *Homertime!*

EL CÒCTEL

POMADA

ELS INGREDIENTS

Gin Xoriguer, tres parts de suc de llimona natural i fred i una fulla de menta.

EL BAR

La fan al consolat gastronòmic mallorquí quasi oficial d'aquí: Na Mindona (Riera, 8).

EL TRUC

És un dels còctels més senzills de la història. I efectius! Net, directe, fresquet, crea addicció.

Fem un bon còctel?

Entre les tendències cocteleres que arriben aquesta temporada, n'hi ha una que ho peta: el Cointreau Tonic. Us en parlem!

SEMPRE HI HA un bon moment per assaborir un bon còctel, ja sigui en un *afterwork*, un vermut de diumenge, una festa amb amics o un sopar romàntic. Però si el que voleu és sorprendre els vostres acompanyants, us proposem que demaneu un Cointreau Tonic i els hi feu tastar. I és que aquest còctel és l'última tendència que s'ha imposat per revolucionar el mercat cocteler, ja que ofereix un viatge sensorial a través del gust i l'olfacte d'aquest licor històric.

Una beguda clàssica

Cointreau té una història que es remunta al 1875, quan Édouard Cointreau va elaborar la recepta d'aquest licor de taronja. La seva essència captura aromes afruitades i cítriques per aconseguir un equilibri perfecte entre dolçor i frescor. I el resultat és tan bo i gustós al paladar que ha comportat que Cointreau s'hagi convertit en l'ingredient secret present en més de 350 còctels, des del Cosmopolitan o el Margarita fins al Sidecar. Ara, a més, els coctelers actuals han volgut valorar el seu sabor més pur i han posat de moda una nova combinació: la del Cointreau amb tònica.

De nas i boca

Sembla impossible que no s'hagi posat de moda fins ara aquesta combinació de Cointreau amb un ingredient bàsic i refrescant com és la tònica. El resultat és un còctel modern, explosiu i d'un gust de

DE QUÈ VA...
El nou i original còctel Cointreau Tonic.

PER QUÈ L'HEU DE TASTAR...
Perquè el seu sabor refrescant i innovador serà la tendència coctelera del 2020.

→ cointreau.com

taronja que capgirarà les vostres cites més cocteleres amb el seu perfecte equilibri entre gust i aroma. En boca notareu les essències contrastades de les pells de taronges naturals, algunes d'amargues i d'altres de dolces o fresques. Voldreu assaborir-ne cada glop a poc a poc! A més, el Cointreau Tonic és molt fàcil de preparar fins i tot a casa: només necessiteu 5 cl de Cointreau, 20 cl de tònica, un *twist* de llima o taronja... *et voilà!* Un *must* ideal per a qualsevol ocasió!

Tendències

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/botigues

Hi veieu clar?

Noves òptiques de la ciutat: la boutique, la transgressora i la popular, amb ulleres graduades i de sol per a totes les fisonomies, inquietuds i pressupostos. Per *Eugènia Sendra*

AMB LA VISTA no s'hi juga i amb la butxaca, tampoc, i l'oferta és d'allò més àmplia coincidint amb la tendència a l'alça del sector òptic, però ens fixem en tres exemples nous (o renovats) de la ciutat que abracen des de les ulleres d'autor a les lents de marca blanca.

Óptica Toscana (Provença, 249) són els degans en la matèria. El 1992 van obrir la primera botiga a Madrid, fa vuit anys es van establir a Barcelona i ara estrenen local: és més ampli i en destaca el revestiment de fusta al cor de la botiga. "Per la nostra forma d'entendre l'òptica i el producte, l'espai ha de ser diferent", apunta Mamen Domínguez, sòcia

d'Óptica Toscana. "Les ulleres són joietes i també intentem que ho siguin les nostres botigues". Abans de detallar la selecció, Domínguez cita Anne Valentin, cofundadora de la casa Anne & Valentin, amb qui treballen des dels inicis: "Va dir que creava i dissenyava peces d'art perquè gent com nosaltres les venguéssim". Completen l'oferta

les muntures de Kuboraum, Jacques Marie Mage, Soya... contingut i continent en harmonia.

Però Toscana no són els únics que entenen que el disseny i l'òptica, la cura pels materials i l'estètica van de la mà (no hi busqueu marques vinculades al sector moda, sovint no les toquen);

Óptica Toscana

Des de les ulleres d'autor a les lents de marca blanca

l'òptica nínxol ha estimulat el naixement de marques locals independents i també ha afavorit projectes personals com Framed Gang (Rosselló, 283). "El producte és el protagonista, les ulleres han de ser boniques i còmodes, però no oblidem la part d'optometria", reflexiona Ruben Martín, òptic amb vint anys d'experiència. Defensa el seu concepte: crear un espai diàfan i polivalent, obert a la creativitat i a disposició de

les marques, perquè hi facin presentacions de col·leccions, per exemple, en paral·lel a oferir la màxima atenció al client, venent-li només allò que realment necessita. Compta amb l'última tecnologia per regular la vista i ha començat amb marques molt triades: les locals Alfred Kerbs i Kaleos, entre d'altres, i en exclusiva la japonesa Annu i les ulleres esportives de District Vision.

Framed Gang

Project Lobster

Informes indiquen que el sector el dominen grans cadenes i grups de compra, però les *start-ups* demanen pas i empenyen el canvi: són digitals, prescindeixen d'intermediaris, parlen de democratització. A escala estatal destaca Project Lobster, marca creada per Oscar Valledor que ha obert el segon espai a Barcelona (Verdi, 27) i preveu un parell més de botigues a la ciutat. "Volem crear una experiència transparent

i honesta i que fer-se unes ulleres sigui tan fàcil com comprar una samarreta", explica Valledor. Tenen marca pròpia, fins a 130 referències d'ulleres de vista isol, i aposten pel preu tancat (distingeixen entre les de pasta i els acetats). "Volem cuidar la qualitat i alhora abaratir costos",

reconeix. Nosaltres decidim quines ulleres ens faran veure-hi clar. ■

L'APARADOR

Opcions 100% veganes per si sempre aneu amb vambes. Per *Laia Beltran*

↑ Vesica piscis

Fabriquen artesanalment a Elx i aposten per l'economia circular, per això usen cotó i goma reciclada. Amb l'estampat també demostren estar al dia en tendències!

→ Cuvier (68 €). vesicapiscisfootwear.com

↑ Muroexe

El model no es diu Alaska perquè sí: està pensat per a l'hivern, té un folre de pèl sintètic i una sola antilliscant. Un bon exemple de disseny madrileny d'avantguarda.

→ Alaska Grey (95 €). muroexe.com

↑ Munich

Pot semblar que duen pell, però no n'hi ha. La vamba dissenyada per jugar a futbol sala es fabrica a Catalunya només amb materials tècnics. Per xutar amb ètica i estil.

→ Vamba G3 INDOOR (69,90 €). munichshop.net

Més moda a timeout.cat/sabates

Viatges

FOTOS: ANA PÉREZ

DE QUÈ VA...

Una illa caribenya que no et fa triar entre mar i muntanya.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per les platges, el bosc tropical, els salts d'aigua... i es paga en euros.

NO T'HO PERDIS

El volcà de La Soufrière

Un dels *must* de Guadeloupe és pujar La Soufrière, el punt més alt de les Petites Antilles, amb 1.467 metres d'altitud. Com sospitareu per l'olor de sofre –aka on podrit– que us acompanyarà durant el camí, el volcà està actiu i, si contracteu els serveis d'un guia de muntanya, podreu veure de prop les fumaroles. L'altra opció és pujar-hi pel vostre compte: el cim és a menys de dues hores i l'ascensió és relativament fàcil. Això sí, porteu botes de muntanya i roba d'abric: sempre hi ha boira i dalt de tot bufa un vent endiablant!

El Carib 'magnifique'

L'illa antillana de Guadeloupe podria ser un 'render', però és ben real. La *María José Gómez* s'hi hauria quedat

França fora d'Europa

A unes vuit hores de vol de París, Guadeloupe és una de les perles de les Petites Antilles. Amb una superfície similar a la de Mallorca, és una destinació que farà feliços els enamorats de la natura i les platges. És territori d'ultramar francès, així que com a viatgers gaudireu d'avantatges com pagar en euros, una sensació de seguretat total –quin gust banyar-te i deixar la bossa a la sorra sense recança– i vins francesos al súper: com a contrapartida, no hi trobareu el sabor caribeny ni la intensitat cultural d'altres destinacions com Cuba.

Platges

Imagineu la imatge de cala perfecta i es farà realitat. I no servirà només per petar-ho a Instagram sinó que l'experiència serà brutal: aigua i sorra impol·lutes, poca gent, arbres on posar-se a l'ombra i capbussades per tornar a néixer. Totes són boniques, però Grande Anse, Sainte Anne i Anse à la Barque us desenaixaran la mandíbula.

Emulant Cousteau

I sota l'aigua, el paradís. Guadeloupe i les petites illes que l'envolten, com les encantadores Les Saintes i Marie-Galante, són un destí d'immersió lleugera i busseig de primer ordre. Alguns dels *spots* més celebrats són la platja de Malandure, la reserva Cousteau, les illes Pigeon i el Grand Cul-de-Sac Marin, la barrera de corall que protegeix la costa al nord, a prop de Sainte Rose.

Bellesa natural

La frondositat de l'illa es concentra a la regió de Basse-Terre, on hi ha el Parc Nacional de Guadeloupe, un exemple majestuós de l'exuberància del bosc tropical on us podreu endinsar a través de multitud de camins. També hi abunden els salts d'aigua, com la cascada Paradise i les cataractes Carbet, que ja van meravellar Cristòfol Colom. I sempre és agradable visitar el Jardí Botànic de Deshaies, on a més d'un catàleg vegetal mundial podreu veure de prop flamencs i altres aus. ■

GREEN VITA

greenvita.com

HEALTHY

KITCHEN

#greenvita
#comebienvivebien

RESTAURANTS

compromesos amb el producte
i el seu sabor

DIAGONAL MAR

Av. Diagonal, 3
08019 Barcelona
+34 933 560 803

CC GLÒRIES

Av. Diagonal, 208
08018 Barcelona
+34 672 330 988

PARC VALLÈS

Av. Textil s/n, 2^a planta
08233 Terrassa
+34 937 836 092

THE STYLE OUTLET VILADECANS

Carretera de la Vila, 90
08840 Viladecans, Barcelona
+34 932 807 990

CC SPLAU

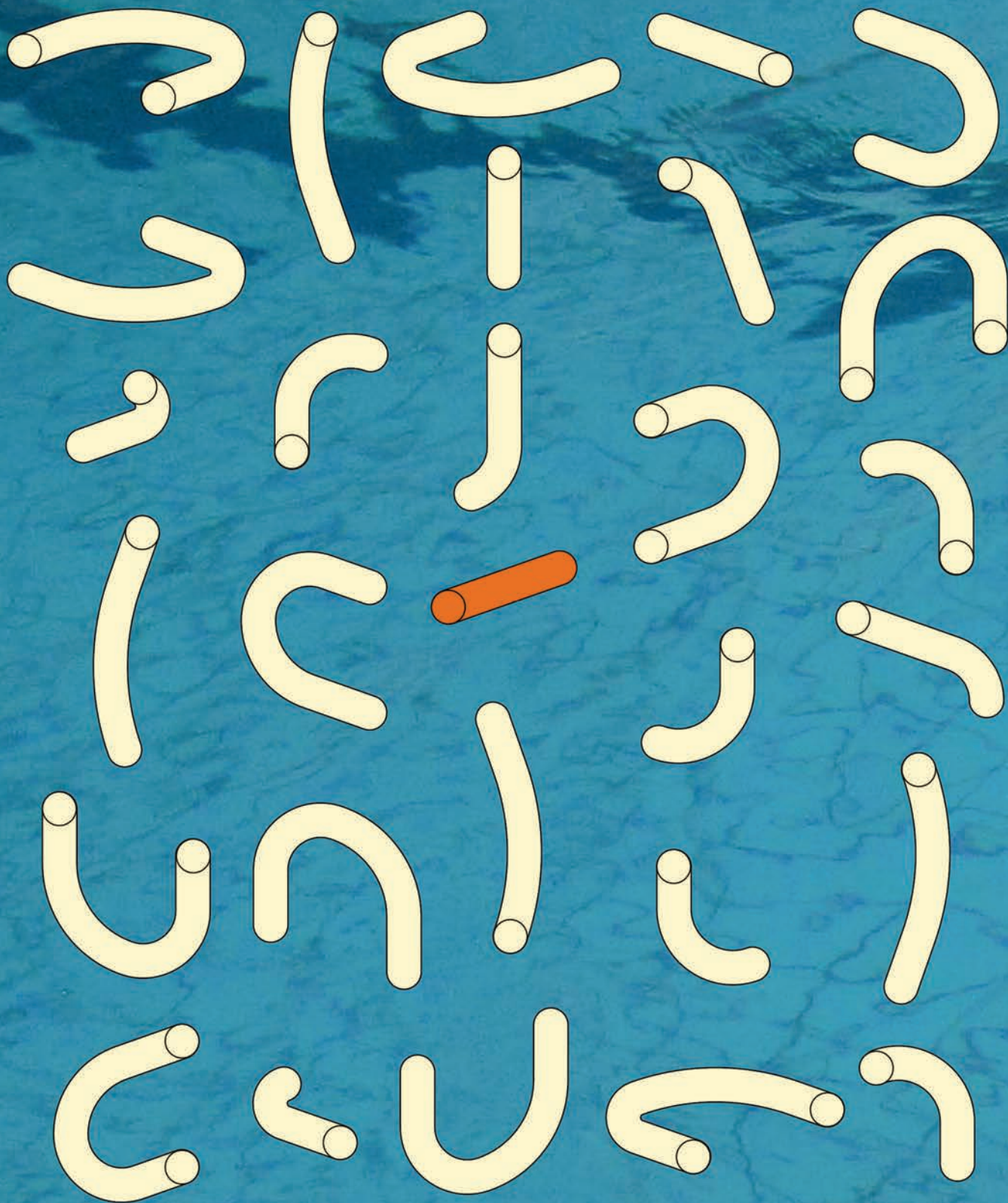
Av. del Baix Llobregat s/n
08940 Cornellà de Llobregat
Barcelona
+34 672 330 988

SARRIÀ

Santa Fe de Nou Mèxic s/n
(Cantonada Dr. Fleming)
08017 Barcelona
+34 932 091 721

8è SÂLMON <

Festival d'arts vives de Barcelona

30 gener — 16 febrer < 2020